

misli

THOUGHTS — LETO 32

OKTOBER 1983

misli

(THOUGHTS)

Religious and Cultural Monthly
In Slovenian language

Informativni mesečnik
za versko in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

+
Ustanovljen (Est.) leta 1952

+
Izdajajo slovenski frančiškani
v Avstraliji

+
Urejuje in upravlja
(Editor and Manager)
FR. BASIL A. VALENTINE,
O. F. M.,
Baraga House, 19 A'Beckett St.,
KEW, Victoria 3101
Tel.: (03) 861 7787

+
Naslov MISLI: P.O. BOX 197,
KEW, Victoria 3101

+
Letna naročnina (Subscr.) \$ 6.—,
izven Avstralije (Overseas) \$ 10.—,
letalsko s posebnim dogovorom.
Naročnina se plačuje vnaprej

+
Rokopisov ne vračamo
Dopisov brez podpisa
uredništvo ne sprejema
Za članke objavljene
s podpisom odgovarja pisec

+
Stava (Setting): MISLI,
19 A'Beckett St., Kew, Vic. 3101

+
Tisk (Print): Distinction Printing,
164 Victoria St., Brunswick, Vic.
Tel.: 380 6110

SLIKA naslovne strani:
Vsa v jesenski obleki in v pri-
čakovanju zime je ljubka Ma-
rijina cerkva v Trenti.

KNJIGE! KNJIGE! KNJIGE!

Poština v ceni ni vključena!

UČBENIK SLOVENSKEGA JEZIKA, I. in II. DEL (SLOVENIAN LAN-
GUAGE MANUAL, PART I. and PART II.) – Cena prvega dela 7.— dol.,
drugega dela pa 8,50 dol.

ANGLEŠKO–SLOVENSKI in SLOVENSKO–ANGLEŠKI SLOVAR v
eni knjigi (Komac – Škerlj), žepna izdaja, je pošel in čakamo nove dobave.

ŠKOF ROŽMAN, I., II. in III. knjiga. – Obsežno delo dr. J. Kolariča CM
in podprto s številnimi dokumenti. Cena vseh treh knjig skupaj je 40.— dol.
(Posamezne knjige: prva 7.—, druga 9.— in tretja 28.— dol.)

LJUDJE POD BIČEM – Trilogija izpod peresa pokojnega Karla Mauserja
iz življenja v Sloveniji med revolucijo in po vojni. Zares vredna branja. Cena
vsem trem delom samo 10.— dol.

VERIGE LAŽNE SVOBODE – Zanimiva najnovejša knjiga izdana v slo-
venskem zdomstvu. Napisal misijonar Andrej Prebil. – Cena vezani knjigi
13.— dol., broširani pa 10.— dol.

ZGODBE O ZDOMCIH IN ŠE KAJ – Spisal Franc Bčkvič. Cena 6.— dol.

ZEMLJA SEM IN VEČNOST – Pesmi Karla Mauserja. Cena 5.— dol.

MATI, DOMOVINA, BOG – Pesmi Ludvika Cegljarja. Cena 2.— dol.

POLITIKA IN DUHOVNIK – Zanimivo domače pisana avtobiografija
pokojnega izseljenskega duhovnika Msgr. Ignacija Kunstlja. Cena 2.— dol.

PERO IN ČAS I.— Izbor iz pisanja Mirka Javornika od 1927 do 1977.
Obsežna knjiga 529 strani. Cena 15.— dol.

NAŠ IN MOJ ČAS – Zbirko študij etničnih in kulturnih vprašanj je na-
pisal filozof Vinko Brumen v Argentini. Cena vezani knjigi 13.— dol., bro-
širani pa 10.— dol.

ANTOLOGIJA SLOVENSKEGA ZDOMSKEGA PESNIŠTVA – Strani
280. Cena vezani knjigi 16.— dol., broširani 13.— dol.

TEHARJE SO TLAKOVANE Z NAŠO KRVJO – Izjava prič o teharskih
dogodkih po vojni v letu 1945. – Cena 2.— dol.

V ROGU LEŽIMO POBITI – Napisal Tomaž Kovač, priča pokola tisočev
po vojni v letu 1945. – Cena 2.— dol.

(Dalje na notranjih zadnjih platnicah!)

NEKJE sem bral, da še ni bilo na svetu izdane knjige, ki bi bila brez tiskovne
napake. Kaj naj potem rečem o periodičnih listih in revijah, pri katerih je gotovo
manj paznje, saj izhajajo redno in v krajšem obdobju ter je pri njih zaradi dolo-
čenega datuma izida večja naglica. In kaj naj šele rečem o naših MISLIH, ki so
moje povečini nočno delo, "za nameček" dolžnostim duhovniškega poklica?
Ko izide nova številka, jo takoj prelistam in odkrivam napake. Pri korekturi sem
šel trikrat, štirikrat preko istih stavkov, pa nobene napake nisem opazil – zdaj iz
tiskanih strani pa se ti napake kar hitro zareže v oči. Šment! Navadno me spra-
vijo v slabo voljo, včasih pa se jim moram tudi smejati – prijetno mi pa ravno ni
ob njih nikoli. Uredniški ponos... V zadnji –septembrski– številki sem našega
vice-konzula Johna Faleža napravil za deset let mlajšega (rojen je bil leta 1954 in
ne 1964), zmanjšal sem število žrtev sestreljenega južnokorejskega letala iz 269
na 129, iz svoje zastrupljene leve noge sem napravil "novo"... Pa še marsikaj.

Zato mi je kar v tolažbo, kadar v kaki reviji najdem napako. In ob tem dejstvu
sem dolžan oprostiti tistim med vami, ki brskate za napakami po MISLIH.

– Urednik in upravnik

VSEBINA + Kaj nam pomeni mir – Urban Popotnik v “Nedelji – stran 257 + “Stoletje mnogih besedi” – stran 258 + Kristjan in napredek – Dr. Lojze Kuko- vica – stran 259 + Umetnik Rapotec 70-letnik – D. C. – stran 261 + Oče Fran- čišek in zvonar – Legenda iz Kalabrije – Francesco Perri – Prev. M. Breclj – stran 262 + Poslovilni koncert – D. C. – stran 264 + Nekaj odstavkov iz pridige kardinala Kuhariča – stran 266 + Izpod sydneyskih stolpov – P. Valerijan – stran 267 + Izpod Triglava – stran 270 + Božja beseda – Smo hvaležni? – stran 272 + Adelaidski odmevi – P. Janez – stran 274 + Zakaj ne more biti vojne – Kitajska pravljica – stran 275 + Pesem dveh src – roman – Florence L. Barclay – stran 276 + Naše nabirke – stran 276 + P. Bazilij tipka . . . – stran 279 + Z vseh vetrov – stran 282 + Kotiček naših mladih – stran 284 + Križem avstralske Slovenije – stran 285 + Tudi skozi stisnjene zobe se da zbijati šale . . . – stran 288.

Kaj nam pomeni MIR

NA VSEH KONCIH SVETA prirejajo pohode za mir: ma- nifestirajo, demonstrirajo, protestirajo, verske skupine doda- jajo za mir tudi molitvene ure . . . A včasih žal celo najpleme- nitejši nameni pri vsem tem zapadejo zlorabi, saj se dostikrat šele kasneje izkaže, kaj se lahko skriva za golobčkom miru ali oljčno vejico. Med udeleženci so tudi taki, ki si niso na ja- snem, kaj prav za prav hočejo in komu v prid darujejo svoje ideale in svoj čas. Gotovo je mir vse več kot si marsikdo pred- stavlja. In prav na to je dal dober odgovor Urban Popotnik, zastopnik slovenskih udeležencev pri lanskem pohodu za mir v Celovcu. Tu je nekaj njegovih misli, ki jih je objavil koroski verski tednik “Nedelja”:

Kaj pa nam pomeni MIR? Je MIR samo beseda, ki jo da- danes vedno pogosteje uporabljamo, ker je pač moderna? Kaj nam pomeni MIR?

Je MIR samo tedaj, če ni atomske vojne?

Je MIR tedaj, če slučajno ni kakšne druge, “navadne” vojne?

Kaj pomeni MIR tistemu, ki je kakor koli zapostavljen in zatiran?

Živi družba, ki je ne pretresajo stavke in demonstracije, res v MIRU?

Živi v MIRU tudi tisti, ki je za svoje pravice prikrajšan?

Kaj so prav za prav korenine vojn in nemirov? Vzrokov bi našli še in še. In vendar je glavni vzrok nemirov vedno kri- vica. Pa če je to krivična socialna ureditev, krivične ekonom- ske razmere, ali pa krivice, ki jih trpijo narodi.

Zato je premalo, če za MIR samo demonstriramo. Za MIR se je treba boriti. Za MIR je treba delati.

SLIKA na prejšnji strani te številke kaže otroke, ki rišejo "CESTO MIRU". Poročilo iz te počitniške prireditve na Rebrci na Koroškem – "teden mladih umetnikov" – pove, da imajo otroci največje veselje s slikanjem "CESTE MIRU", daleč po poti pred cerkvico na Rebrci.

Kako pomenljivo! Pot miru vodi samo od Kristusa do nas in od nas do Kristusa! V vsako drugo smer zaide slej ko prej na stranpota. Mir je samo eden: božji. Le tak mir more utešiti svetovno žejo po njem ter nuditi svetu pravico za vse.

Delati za MIR pa pomeni: boriti se proti krivicam.
Delati za MIR pomeni: zavzemati se za socialno šibkejše.
Delati za MIR pomeni: zavzemati se za enakopravnost med posamezniki kot tudi med narodi.

Delati za MIR pomeni tudi odklanjati tiste ustanove, ki služijo uničevanju. Zato naj bo strah pred grozečo katastrofo za nas vse pobuda,

- da se še bolj zavzemamo za enakopravnost,
- da se še bolj zavzemamo za politično preganjane,
- da se še bolj zavzemamo za zatirane in zapostavljene,
- da se še bolj zavzemamo za tiste, ki jih naša družba po krivici poriva ob rob.

S tem delom za MIR moramo takoj začeti. Na svojem delovnem mestu, na svoji vasi, v občini, v deželi . . .

Kamnita je pot, ki vodi k miru.
A božja beseda (Iz 52, 7) zato blagruje "ljubke noge glasnika, ki oznanja mir".

BRAL SEM, da je neki modri Kitajec svoje učence znova in znova opominjal: "Bodite varčni z besedo! Ako ne zmorete prepričati s sto besedami, tudi ne boste mogli prepričati s tisoč besedami . . ."

Ko bi bil ta Kitajec živel v našem času, bi naš čas najbrž označil kot "stoletje mnogih besedi".

Za najosnovnejše zapovedi človeškega življenja, za deset zapovedi, potrebuje sveto pismo 297 besed. V očenašu in v zapovedi ljubezni je s skopimi besedami izražen odnos do Boga in do soljudi v vsej svoji globini.

Ena sama uvozna odredba Evropske gospodarske skupnosti (EGS) pa obsega nič manj kot 26.911 besed. In še več – kar 33.000 – obsega helsinška poslanica.

Pravijo, da je sveti apostol Janez v svojih zadnjih zemeljskih dneh namesto dolge pridige svoje vernike samo vedno spet in spet opominjal: "Otroci, ljubite se med seboj!" Komaj par besedi, pa je z njimi veliko povedal.

Zares: kjer vlada ljubezen, so odveč vsi zakoni in veliki govori. Koliko bi zmogla družina, občina, podjetje, parlament, če bi si vsi te besede apostola Janeza vzeli k srcu: "OTROCI, LJUBITE SE MED SEBOJ! . . ."

Kristjan in napredek

POGOSTO se očita krščanstvu in kristjanom, ki hočejo živeti po evangeliju, da je njih mišljenje in delovanje bolj usmerjeno v oni svet kot pa v ta, na katerem živijo. Zlasti marksizem se je od vsega početka posluževal tega očitka proti vsaki veri, zlasti pa proti krščanstvu, češ da vera v onostransko srečo odvrača izžemane delavske množice od boja proti kapitalizmu. Tako naj bi bila vera mamilo – opij, ki hromi in uspava delavske množice.

Danes se ta očitek v takšni obliki ne ponavlja več tako pogosto, ker je le preveč očitno, kako neresničen in neupravičen je. Danes, kot vsa stoletja svojega obstoja, je prav Cerkev ena glavnih sil, ki si je prizadevala in si še prizadeva ne samo za duhovni, temveč tudi za materialni dvig človeštva. Cerkev je bila tista, ki je orala ledino v misijonskih pokrajinah in poleg katekizma učila tudi civilizacije. In ali ni prav v Južni Ameriki danes Cerkev tista, ki največ dela in doprinese največje žrtve za materialni dvig najbolj zapuščenih in obubožanih dežel in to za ceno velikih žrtev ter mnogokje celo odkritega in krvavega preganjanja s strani tistih, ki nasprotujejo vsaki koreniti spremembi socialnih razmer?

Vendar nas bolj zanima načelno stališče Cerkve in krščanstva do časnega, zemeljskega napredka. Ali Cerkev kaj prispeva po svojem namenu k zemeljskemu napredku?

Poglejmo najprej, kakšno je bilo Kristusovo zadržanje do materialnega napredka? Je Kristus s svojim delovanjem kaj doprinesel k časnemu napredku človeštva? Gre tukaj za "napredek" v najobičajnejšem pomenu besede, za povečanje materialnega udobja, za povečanje komforta, kot se izražamo s tukjo. Snovni napredek ni ves napredek, niti ne najvažnejši. Pristno človeški napredek ne obstoji izključno in še manj prvenstveno v izboljšanju snovnih pogojev življenja, temveč v izboljšanju človeka kot takšnega, ne pa stvari, ki človeku služijo. Človek namreč velja to, kar je, in ne to, kar ima. Pravi človekov napredek je torej predvsem njegov duhovni napredek, v prvi vrsti njegovo moralno izboljšanje – duhovni dvig človeka in človeštva. V tem smislu je gotovo, da je Kristus prišel na svet zaradi človekovega napredka in da Cerkev nadaljuje to delo za človeštvo.

A tukaj ne govorimo o tem napredku, temveč o materialnem napredku, o izboljšanju snovnih pogojev človeškega življenja. Ali je Kristus za ta napredek kaj storil? Jasno je, da bi Kristus lahko z največjo lahkoto in hitro dvignil človeško civilizacijo na nesluteno višino: poučil bi ljudi, kako naj premagajo bolezni, kako naj najbolj uspešno uporabijo naravne sile v svojo korist, kako naj se ubranijo naravnih katastrof in podobno. Kristus bi lahko v času svojega kratkega življenja storil za materialni napredek človeštva več in bolje kot vsi veliki dobrotniki človeštva pred njim in za njim. V resnici pa Kristus ni storil ničesar na snovni dvig človeštva, vsaj direktno ne. To ni bilo njegovo poslanstvo. Kristus je prišel na svet, da bi človeštvo oznanil veselo blagovest o božjem odrešilnem načrtu. Odrešil je človeštvo s svojo smrtjo na križu in ustanovil je Cerkev, ki naj nadaljuje njegovo poslanstvo do konca časov. Kristus je vstopil v človeško zgodovino, da bi vrnil ljudem dostojanstvo božjega otroštva in jim tako odprl pot do večne sreče v nebesih.

To seveda ne pomeni, da bi bil Kristus tuj časnemu življenju, da ne bi kazal nobenega zanimanja za časne potrebe svojih sodobnikov. Gotovo ne! Evangeliji so polni Kristusovih čudežev, s katerimi je blažil človeške potrebe: ozdravljaval je bolne, obujal k življenju mrtve, nasičeval je lačne. Bil je zdravnik in pomočnik tudi v materialnih potrebah. Še več – nekaj čudežev je storil celo brez resne potrebe: spremenil je vodo v vino in čudežno je napolnil svojim učencem mreže z ribami.

Pomoč bližnjemu je proglasil Jezus za eno največjih in nujnih del ljubezni do bližnjega. Sojeni bomo predvsem po tem, kako smo blažili trpljenje in potrebe bližnjih in sicer predvsem materialne potrebe. Tako je torej tudi skrb za časno blagostanje in materialni napredek stvar Kristusovega poslanstva, vendar – in to je važno povedati in poudariti – ne kot namen, še manj kot prvi namen. Kristus namreč ni prišel na svet, da bi nam prinesel časno, ampak večno srečo.

Časno srečo le toliko, kolikor je združljiva in podrejena večni sreči. Namen in cilj je torej: večnost. Krščansko upanje ima za svoj cilj večno srečo; vse drugo mora tej služiti in če ji ne služi ali pa jo celo ovira, nima pravice do obstoja.

In Cerkev? Podobno kot Kristusovo je tudi zadržanje Cerkve. Tudi Cerkev nima namena, da bi gradila "zemeljsko mesto", temveč "nebeško mesto". Poslanstvo, "ki ga je Kristus zaupal svoji Cerkvi, ni političnega značaja, tudi ne ekonomskega ali socialnega; namen, ki ga je Kristus dal, je verskega značaja" (2.vatikanski koncil). Cerkev mora učiti ljudi pot večnega zveličanja, ne pa zemeljskega blagostanja. In vendar Cerkev blagosavlja vsako pošteno človeško delo, tudi delo za materialni napredek, za večje blagostanje človeške družbe na zemlji.

Vse stvarstvo je božje delo in vse, kar človek stori, da spopolni božje stvarstvo, je dobro, ker je v skladu z božjim načrtom. "Vse stvarnosti, ki tvorijo zemeljski red, niso samo sredstva, ki jih človek uporablja, da z njim doseže svoj končni smoter, temveč imajo tudi svojo lastno vrednost, dano jim od Stvarnika" (2. vatikanski koncil).

Po zgledu svojega ustanovitelja je tudi Cerkev vedno skrbela za zemeljsko in materialno dobro ljudi. Seveda različno v različnih časih. Nobenega svetnika ni in nobene redovne družine, ki ne bi v neki meri dvignila tudi snovno blagostanje človeštva. Zgodovina govori zelo zgovorno v tem pogledu. Tudi tu je Cerkev — Učiteljica. Še danes je v mnogih krajih — in sicer redno najbolj zapuščenih — Cerkev tista, ki pospešuje materialni napredek prebivalcev. Evropa in svet bi danes drugače izgledala, ko bi v začetku srednjega veka ne nastopil sveti Benedikt s svojimi menihi, ki so ne le pokristjanili vpadajoče barbarske narode, temveč jih naučili tudi civilizacije. Enako je Cerkev doprinesla in še doprinaša k civilizaciji in kulturi drugih kontinentov.

Cerkev res nima kaj zavidati — tudi na tem področju in prav na tem področju snovnega napredka — nobeni drugi ustanovi, nobeni drugi človeški organizaciji. Predno sta se pojavila socializem in komunizem, je Cerkev že devetnajst stoletij delovala za izboljšanje materialnih pogojev človeštva. Delovala je tiho, z ljubeznijo, brez samohvale in propagande, pa tudi brez iskanja lastne koristi — iz čiste ljubezni.

In vendar je to vse delala Cerkev in še dela ne z upanjem v časno srečo, temveč v upanju na večno srečo, gnana od prave krščanske ljubezni. Gre za ljubezen, ki jo je učil Kristus, ki je ozdravil telesa, da bi ozdravil duha. Gre za to, da človeku pomaga iz takšnega materialnega stanja, ki more biti resna ovira za človeško življenje in še bolj za krščansko življenje. Teško je oznanjati ljudem, kako naj živijo duhovno

življenje, če nimajo najbolj potrebnega za telesno in materialno življenje. Teško je učiti nekoga očenaševe molitve "daj nam danes naš vsakdanji kruh", če si le redko more utešiti svojo lakoto . . .

Ko Cerkev odreši človeka od podčloveških pogojev, v katerih se je nahajal, da mu začne oznanjati evangelij, tedaj šele redno nastopijo novi delavci: dobrodelnne ustanove, ki prevzamejo, kar je Cerkev začela iz gole ljubezni. Tedaj to ni več stvar Cerkve in Cerkev se umakne. Gre za svetne zadeve in je prav, da se Cerkev umakne. Treba je celo obžalovati, da se morda Cerkev včasih ni umaknila pravočasno.

Cerkvene ustanove so bile prve bolnišnice, ki jih pozna zgodovina. Cerkvene so bile tudi ustanove kot šole, zavetišča, ustanove za odkup sužnjev in ujetnikov. Ko je Cerkev vse to prepustila svetnim ustanovam, ne gre več za karitativne ustanove, temveč za svetna podjetja: restavracije, gostišča, bare, zdravstvene ustanove in podobno. Celo pokopavanje mrtvih je danes postalo plodono trgovsko podjetje . . .

To ni kritika, ampak ugotovitev. Danes bi tudi Cerkev ne mogla več opravljati teh del iz gole dobrotelčnosti. Današnje zgodovinske razmere so drugačne, kot so bile takrat, ko je Cerkev ustanavljala svoje dobrodelnne ustanove. Dobro pa je, da se zavedamo, s kakšnim duhom se ista dela opravljajo danes po modernih ustanovah. Tem dobrodelnim ustanovam se je Cerkev posvečala, ko je bilo to nujno potrebno, ker ni bilo še nobenih podobnih svetnih ustanov. A to ni njeno bistveno in prvenstveno poslanstvo, kot tudi Kristusovo ni bilo. Kajti povečanje materialnega napredka je samo po sebi indiferentno za duhovni in nadnaravni dvig človeštva, saj večje materialno udobje še ne pomeni večjega duhovnega napredka. Konfort ni samo po sebi pogoj za človeško in krščansko življenje. Lahko je pomoček, a življenje nas uči, da je lahko tudi ovira za duhovnost in pravo človečnost. In človekovo dostojanstvo je v duhovnem, ne v materialnem.

DR. LOJZE KUKOVICA

LEP življenjski jubilej je to, zato je prav, da se ob njem spomnimo našega največjega slikarja v svetu, abstraktnega ekspresionista, STANISLAVA IVANA RAPOTCA. V letošnjem oktobru praznuje sedemdeseto obletnico rojstva pri dobrem zdravju in zadovoljstvu. Še vedno je poln ustvarjalne sile in letos je pripravil dve razstavi (Sydney in Adelaide), da ima torej skupaj dvajset samostojnih in še mnogo več skupinskih razstav.

V Avstraliji je že petintrideset let in o njemu je že toliko pisanega v knjigah, revijah, glavnih avstralskih časopisih ter etničnem tisku, da se je težko ogniti ponavljanju ter kaj več novega napisati.

Umetnik Rapotec 70-letnik

Rapotec je razstavljal svoja dela v znanih galerijah. Mnogo njegovih slik je prodanih in visijo v vseh avstralskih državnih galerijah ter uglednih zbirkah po zapadu. Enako tudi v muzejih mnogih središč kot sta Pariz in Rim. Mednarodni sloves si je pridobil z razstavami v Londonu, New Yorku, San Franciscu, Sao Paulu, Wellingtonu in drugih metropolah. Prejel je tudi nekaj večjih slikarskih nagrad. Znanci ga radi imenujejo avstralskega slikarskega ambasadorja, saj je v teku let imel razstave po ambasadah in njegova dela krasijo stene avstralskih poslaništev v Washingtonu, Londonu, Parizu, Vatikanu, da jih naštejemo vsaj nekaj.

Že v mladosti se je Rapotec zanimal za slikanje, vendar je s poklicnim slikarstvom začel v Avstraliji. Sprva v Adelaidi, kjer ga je mikala zlasti pokrajina. Potem se je preselil v Sydney in se kar kmalu uvrstil med vodilne avstralske osebnosti umetnosti. Velja za vrhunskega abstraktnega (v variantah tudi za polabstraktnega) ekspresionista. Obravnava zanimive tematske probleme, velikokrat povezane z mistiko. Slika na panojih (to so površinsko večmetrske lesotne plošče) in ljubi močne akrilne barve. Značilna je njegova tehnika velikopoteznosti in izredne dinamike. Kdor enkrat vidi njegove slike katedral (Chartres), meditacije (Veliki petek) in druge iz grške mitologije, si lahko zapomni njegov stil slikanja, ki je v kompoziciji funkcionalnosti materije/prostora in statike/dinamike. Njegova umetnost je v doživljanju,

ki združuje vrednote etičnega in estetskega značaja.

Eden izmed avstralskih kritikov (J. Gleeson) je zapisal o Rapotčevi umetnosti, da je izvorna, močna in viharna. — To Stanislav Rapotec tudi prikaže v svoji življenjski poti. Kraška burja ga je na svet prinesla in ga odgnala po svetu. Rojen je bil 4. oktobra 1913 v Trstu, od koder se je po prvi svetovni vojni družina preselila v Slovenijo. Ko je končal srednjo šolo v Ljubljani, se je vpisal na komercialno fakulteto zagrebške univerze. Tam je bil zelo aktiven in kot študentski voditelj je potoval na zborovanja po evropskih mestih. Tako si je lahko ogledoval tudi umetniške znamenitosti mest, ker ga je slikarstvo že takrat zanimalo. Po zaključnem študiju je dobil službo v bančni stroki. A kmalu se je začela druga

svetovna vojna in Jugoslavijo so okupirale osne sile. Rapotec se je že leta 1941 prebil iz Jugoslavije preko Turčije na zavezniško ozemlje in je bil vse do leta 1948 pri zavezniški komandi na Srednjem Vzhodu. V nevarnih akcijah med vojno se je izkazal kot hraber oficir.

Po prihodu v Avstralijo (1948) se je naselil prvo v Južni Avstraliji (Adelaide), od leta 1955 pa je stalno v Sydneyu. Seveda mnogo potuje in tudi v zadnjem desetletju je najbrž več v Evropi kot pa v Avstraliji. V poletni evropski vročini je rad na Koroškem, kjer seveda tudi slika v ateljeju, obdan s prijatelji in obču-

dovalci, ki jih nikjer ne manjka.

Rapotec je plodovit, priznan umetnik in mnogi radi kupujejo njegove slike. Tako se lahko preživlja in živi vsekakor v gmotno dobrih razmerah, četudi so bili njegovi začetki težki in bi marsikoga strli. V življenju je dal izpričan primer svobodoljubnega človeka, ki je zaveden narodnjak, pogumen častnik in ugleden umetnik. Z delom se je uvrstil med velike slikarje in njegov doprinos umetnosti je tolikšen, da smo zares lahko ponosni na spoštovanje vrednega rojaka. Ob sedemdesetletnici mu kličemo: Vse najboljše in na mnoga leta!

D. C.

FRANCESCO PERRI:

Oče Frančišek in zvonar

Legendo iz Kalabrije
je prevedel Marijan Breclj

NA GRIČU Candelora so končali z zidanjem cerkve; pročelje je bilo še prazno, križ na vrhu je bil iz kovanega železa, izredno umetelno izdelan, kupola pa podobna mravljišču. Zraven pa se je dvigal zvonik, pravokoten, grob zvonik, ki se je končeval v piramido. Nanjo je mojster Štefan Ptomalli, Michelangelo tiste stavbe, postavil neke vrste kamnito

melono s cinastim petelinom, ki je – cvileč in škripajoč – kazal smeri vetrov.

Sanje očeta Frančiška so se tako uresničile. Po treh letih je cerkev, ki jo je bil začel ubogi samotni redovnik brez denarja, z edino pomočjo svojega oslička, kateremu je dal iz ponižnosti svoje lastno ime, in z upanjem na dobroto ljudi, zdaj kraljevala na griču. Vsi so bili delali zastonj. Moški so zbirali kamenje, kopali pesek, apnarji so žgali apno, zidarji zidali in celo slikarja don Rafaela Misefarija je oče Frančišek ne-

kje staknil, da mu je poslikal strop, se pravi: naredil dvoje lepih, svetlih slik, ki sta predstavljali prehod skozi Rdeče morje in deževanje mane v puščavi. Oče Frančišek je bil srečen. Božal je uhlje oslička, ki je pred cerkvijo stal ob njem, pokoren in potrpežljiv. Govoril mu je kakor prijatelju: "Ali vidiš, osliček, da bova z božjo pomočjo le postavila cerkvico? In tvoja zasluga pri tem ni ravno najmanjša. Rekel bi ti celo, da si ti sam prenesel vso cerkvico na svojem hrbtu. Nisi zaman grel Jezuščka v jaslicah in nisi ga zaman sredi zmagoslavja nesel na hrbtu v Jeruzalem. Gospod ti bo gotovo to štel v dobro, in ker ti že ne more dati nebes, ti bo dal potrpljenje, ubogi osliček. Prav zato bo dal rasti posebne lepe šope mehkih osatov, tistih debelih mesnatih vijoličastih cvetov, ki so ti tako všeč. Glej, tu je eden!" Pri tem mu je pokazal veliko liso osatov na travniku blizu cerkve. "Pojdi, osliček, in jej!"

Stari osliček, ki je na besede očeta Frančiška res zagledal vijoličasti šop, se je čudil. "Čudno!" je govoril sam pri sebi, "da po tem travniku ves dan hodim gor in dol, pa nisem nikoli opazil teh osatov? Da le ni to kak čudež očeta Frančiška, Bog mu daj zdravje! Vedno kako skuha, ta sveti možek!" Potem je podrgnil svoje uhlje ob prekrasno redovnikovo brado, ki se mu je spuščala po mojesovskih prsih. Skakljaje se je pognal proti šopom osatov, ki so zanj nepričakovano vzcveteli na cerkvenem travniku.

Oče Frančišek si je še naprej zadovoljno ogledoval cerkev, toda ob pogledu na zvonik mu je obraz zatemnila senca žalosti. Tej cerkvi je manjkalo nekaj bistvenega: manjkal je lep zvon, ki bi zvonil jutranje angelovo česčenje, večerno avemarijo ob mraku in ki bi klical kmete iz vasi k cerkvenim opravilom. Kaj storiti, da bi prišel do takega zvona? Sam ni imel denarja in niti misliti ni bilo, da bi mu kdo tako drago reč podaril! Navadno so zvonove naročali v Neaplju, toda Frančišek je vedel za zvonarja, ki je stanoval v bližnji vasi. Bil je ta zvonar izredno osoren in ime mu je bilo mojster Piterru. Ta je vlival zvonove, ki so sloveli po vsem kraljestvu obeh Sicilij.

"Kaj pa, ko bi šel k mojstru Piterru," si je dejal oče Frančišek, "in bi ga prosil, da mi da en zvon vbo-gajme. Kdove, morda se bo dobri Bog dotaknil njegovega srca."

To je rekel in že se je napotil tja.

Ko je prišel v delavnico k mojstru Piterru, je ta ravnokar kolavdiral prekrasen zvon, težak deset stotov in velik za moža. Na zunanji strani je bil ves okrašen s podobami svetnikov. Na tleh so bili razmetani kosi velikega kalupa, ki je imel v sebi liv, mojster Piterru pa se je ravnokar kopal v znoju, ko je, stoje pred zvonom, brez srajce in ves zasopjen, vlekel pipo, ki si jo je bil sam izrezljal iz korenine ter na njej upodobil glavo rogatega hudiča.

"Bog bodi hvaljen," je pozdravil oče Frančišek, ko je stopil v delavnico.

"Amen, na veke," je odgovoril mojster Piterru z odkritim namenom, da bi osmešil redovnikov pozdrav. Potem ga je pogledal od vrha do tal in ga oholo vprašal: "Kaj pa hočeš?"

"Zvon bi rad," je odvrnil oče Frančišek, "pa sem stopil semkaj pogledat, če mi ga daš."

"Jaz sem zvonar in ne zdravnik," je odvrnil mojster Piterru in krepko pljunil na tla. "Denar na roko in, glej, dam ti zvon, ki bo vreden Svetega Petra v Rimu. Med litjem mi je padla v talilnik velika srebrna ura, zato je zvon dobil glas, ki je podoben trombi nadangle-la Gabrijela."

Ob teh besedah se je približal zvonu in s členki večkrat potrkal obenj, da je votlo zabrnelo.

"Bog te blagoslovi, mojster Piterru, toda vprašati mene, ubogega redovnika, po denarju, je kakor vprašati slepca po vidu in mrtveca po hoji. Pač pa mi ga daj v bogajme, in videl boš, da ti bo Previdnost povrnila tisoč in tisočkrat na način, ki ga le ona pozna."

"Se ti je zmešalo? Zvon, ki tehta deset stotov," je zavpil mojster Piterru, "za katerega sem porabil za več kot tisoč dukatov samo litine? Kaj, ti je res udarilo na možgane? . . ."

"Nikar se ne jezi, mojster Piterru," je sladko odvrnil oče Frančišek, "Bog je bogat in ti lahko plača več

kot tisoč dukatov. Cerkev, kateri je namenjen ta zvon, je bila sezidana iz same miloščine in vsi so mi pomagali, ne da bi vprašali po denarju. Tudi zvon mora priti v obliki miloščine. Daj mi ga torej, in Kristus naj te blagoslovi, jaz pa ga bom takoj zagrabil in odnesel."

Mojster Piterru je še enkrat premeril očeta Frančiška od nog do glave in bruhnil v smeh. Pa čeprav je bil redovnik prej večje postave kot majhne, s prsmi atletična, bi od tistega zvona ne mogel odnesti s seboj niti kemblja. Zato mu je Piterru – prepričan, da mu predlaga nekaj nemogočega – dejal: "Prav. Če si zmožen sam odnesti ta zvon, ti ga dam brez plačila."

"Prav res? Ga daš?" je vprašal oče Frančišek.

"Na svojo dušo stavim," je rekel mojster Piterru in mu pri tem namignil, "kar vzemi ga, če moreš!"

"Bog bodi zahvaljen!" je dejal oče Frančišek, se pokrižal, si razvezal vrv in stopil bliže k zvonu.

Mojster Piterru se je režal kot nor človek, se grabil za trebuh in se trepljal po bedrih.

"Le glejte ga, gospodje, le glejte ga! . . . Na hrbtu bi rad odnesel zvon, težak deset stotov . . ."

Oče Frančišek pa se ni zbehal. Skozi jarem zvona je pretaknil vrv, jo zavozljal, zvon pobožal, kakor bi bil deklica, in ga ljubko nagovoril: "Iamunindi ia . . ." (– pojdiva, pojdiva!) Nato si ga je oprtal, kakor bi bil iz papirja.

Ko ga je mojster Piterru videl odhajati iz delavnice s svojim ogromnim zvonom na hrbtu, ne da bi se pod težo zvona niti sklonil, je skočil še on na cesto in s široko razprtimi očmi začel vpiti: "Hitite, ljudje, hitite! . . . Hudič odnaša zvon! . . ."

Medtem pa so že vse golobice vasi začele krožiti okoli Frančiškove glave. In žene na podbojih so poklekale ter se tolkle po prsah, govoreč Piterru: "Hudič? Ne vidiš, tepček, da je to veliki prijatelj revežev, naš vaščan oče Frančišek?"

Oče Frančišek pa je stopal z ogromnim zvonom, ki se mu je zibal na hrbtu, blagoslavljal je žene in božal otroke, ki so hiteli k njemu iz vseh vaških uličic.

POSLOVILNI KONCERT

BRANKO TOMAŽIČ—SRNEC, fant iz naše srede, je že tretje leto postal avstralski prvak na harmoniko.

V sredo zvečer, 31. avgusta, je bil poslovilni koncert v Baragovi dvorani, tri dni pred njegovim odhodom v Kanado nadaljevat glasbene študije. V zadnjih sedmih letih je menda vsak od nas kdaj slišal Branka igrati na harmoniko. Na raznih prireditvah je igral popularne valčke, polke in folklorne pesmi. Seveda pa je bila v ozadju tudi druga stran Brankovega talenta: leta trdega študija in dolgodnevnega vežbanja. Pri tem je imel vedno v obilni meri denarno in moralno podporo staršev, Lucije in Štefana, ter razumevanje sorodnikov, pa prijateljev in znancev, ki so se zanimali za njegov izredni glasbeni talent ter se veselili fantovih uspehov.

Poslovilni koncert je priredil **Eastern Suburbs Accordion Orchestra** iz Melbourn pod vodstvom g. **Heinza Daberniga** za odhodnico svojemu članu Branku. Izkupiček je šel v prilog delnega kritja stroškov potovanja oz. študija.

Pravzaprav so pripravili en spond za dva glasbena večera. Prvi je bil prav tako v Baragovi dvorani v torek, 30. avgusta (že dosti prej razprodan), drugi, ki ga bom kratko opisal, pa v sredo in v glavnem za Slovence.

Orkester šteje devet harmonikarjev, ki so si kot skupina na letošnjem avstralskoazijskem prvenstvu osvojili prvo mesto. S posebno točko sporeda so nastopili že v nedeljo na Mladinskem koncertu slovenskega verskega in kulturnega središča v Kew-u. Poleg Branka igrata v orkestru še dva Slovence: **Lydia Lah** in **Peter Pimat**.

Spored celovečernega koncerta je vseboval sedemnajst skladb — z dodatkom so jih zaigrali skupaj dvajset. Med njimi so tradicionalne, sodobne in moderne skladbe in to igrane v skupini, duetu in soló. Za večino poslušalcev je bil koncert take vrste nekaj novega. Uporaba tehnično bolj izpopolnjenih harmonik podeljuje nesluteno večjo gibljivost v igranju.

Orkester pod taktirko g. Daberniga je zaigral skladbe "Aleluja" (Mozart), "Donavski valovi" (Ivanovici), "Minuet" (Mozart), "Pod marelo" (Avseniki), Venček znanih polk in valčkov ter "Don Kihotovo uverturo" (Hauswirth). Za mnoge je bilo to skupinsko igranje harmonikarjev nekaj novega, očitvidno pa je bilo vsem všeč.

Dueti so zaigrali "Dekleta iz Cadiza" (Delibes) in "Megle v kotanjah" (Avseniki); dalje **Lydia Lah** — **Anthony Schultz** Brahmsov "Madžarski ples", **Branko Tomažič** — **Mark Wallace** pa Bruckov "Plavi rondo po turško" in Mahrov "Koncert za dve harmoniki". To sta skladbi, s katerima sta fanta zadnji dve leti osvojila avstralsko prvenstvo v duetu.

V solo igranju harmonike je nastopil **Mark Wallace** s slovitim "Manhattan koncertom" (Ettore). Tezko pričakovani **Branko** je umetniško popolno zaigral sodobno skladbo "Partita" (Čerepnin) in pa klasično "Uverturo" (Mozart, Čarobna piščalka). Posebnost večera pa je bila "Sonata" (Bach), ki jo je igral v novem stilu in obstoji v uporabi posameznih not v kromatičnem redu na obeh straneh harmonike. Tak nov stil igranja (classical free bass accordion) je zajel vsó Ameriko in prav zaradi tega se je Branko odločil za Kanado. Študiral bo pri svetovnem mojstru **Josephu Macerollo**. Šele potem se bo odločil za tekmovanje na svetovnem prvenstvu.

Višek večera je bilo mojstrsko igranje sodobne skladbe "Fables" (zložil W. Schimmel 1974 za harmoniko), s katero si je Branko letos pridobil naslov avstralskoazijskega prvaka.

Koncert je bil vsekakor veliko glasbeno doživetje. Navzoči so mnogo in navdušeno ploskali in vsakdo je bil zadovoljen z večerom.

Pred zaključkom koncerta je Branko spregovoril. Lepo se je zahvalil staršem za vse preje-to, pravtako učitelju in kolegom, prijateljem in vsem, ki so mu kakor koli izkazovali razumevanje.

Na oder je bila povabljena tudi ga. Aleksandra L. Ceferin, ugledna osebnost iz vrst slovenskih kulturnih delavcev. Večer je označila kot enega mejnikov v Brankovem življenju. Do sedaj je bil deležen ljubezni in podpore staršev, ki so lahko zares ponosni na takega sina.

Vendar je Branko s svojim talentom, voljo in vajami dosegel sam, ker je danes. S tem je postavil res zgle-den primer za naše mlade ljudi. Ga. Ceferin je tudi omenila, da je glasba univerzalen jezik, vendar so nje korenine v narodu. Branku je želela doseči vrhunstvo harmonikarskega mojstrstva, pa tudi, da ohrani vsaj

K SLIKAM: Zgoraj je celotni orkester, ki nam je pripravil tako lep večer, pred njim pa učitelj in dirigent Heinz Dabernig. Branko stoji zadnji na levi, zadnji na desni pa je Slovenec Peter Pirnat. — Na spodnji sliki igrata Anthony Schultz in Slovenka Lydia Lah Brahmsov zahtevni "Madžarski ples".

Branko se zahvaljuje in poslavlja. Razumljivo mu bolj tečejo prsti po tipkah harmonike kot pa besede slovesa ob prvem odhodu iz domačega okolja . . .

nekaj duha naroda, iz katerega izhaja. V imenu Združenja slovenskih učiteljev mu je predala kot darilo kuverto z denarjem in mu zazelela obilo sreče ter uspehov v prihodnosti. Branko se je zahvalil z jedrnatim: hvala lepa.

Dirigent orkestra g. Dabernig pa se je lepo zahvalil p. Baziliju, da je dal za to priliko na razpolago Baragovo dvorano ter je tako omogočil prijeten večer za vse.

Potem se je oglašil še g. Lojze Kovačič, predsednik slovenskega društva "Planica", kjer sta Brankova starša orala ledino: Štefan kot tajnik, Lucija pa je tam odprla etnično šolo in več let poučevala. Branku, ki se ga spominja leta nazaj, je želel srečno pot.

Tako se je zaključil ta pomemben koncert. Mislim, da so se slovenski ljubitelji glasbe izkazali s svojim obiskom, pa vsekakor tudi prišli na svoj račun. Večer je bil izreden užitek, ki ne bo zlepa pozabljen.

D. C.

Gorenjska
metropola
— KRANJ

NEKAJ ODSTAVKOV
IZ PRIDIGE KARDINALA KUHARIČA
v juliju pri Mariji Bistriški

VERA je luč življenja. Živimo zares v posebnih razmerah prav zaradi svoje vere. V našem okolju stavljajo vero pod vprašaj. Vero obsojajo; razglašajo jo za zastalost in praznoverje; imajo jo za zablodo. Zato nekateri, ki imajo v rokah moč, mislijo, da je njihova dolžnost, da človeka od tega praznoverja in od te zablode osvobodijo.

Ni nam jasno, kako je pri nas uresničena enakopravnost vere in ateizma, če imajo tisti, ki so odgovorni za javno življenje, v programu boj, in to s sredstvi, ki so na voljo javni oblasti, proti temu, kakor pravijo, praznoverju, proti tem zablodam. Izkušnja potrjuje, da tu ni popolne enakopravnosti in da ateizem le ni samo zasebno prepričanje naših bratov ateistov, marveč da ima prednost v šolah, na televiziji, na radiu in v vseh javnih sredstvih obveščanja.

Priznavamo, da imamo določeno, a zelo omejeno svobodo. Priznavamo, da imamo sedaj, po dolgih letih molka, možnost pogovora z javnostjo prek našega verskega tiska. Priznavamo, da naše škofe imenuje sveti oče popolnoma svobodno. Priznavamo, da imamo določene možnosti življenja v redovniških skupnostih in v naši notranji cerkveni upravi in da so naše cerkve zares odprte. Moramo se pa vseeno pritožiti, da je vrsta poklicev, služb in odgovornosti v javnem življenju, do katerih verniki, ker so verniki, samo zato, ker izpovedujejo nadnaravni, od Boga razodeti pogled na svet, nimajo dostopa.

Bog ni pripovedka. Bog ni izmišljotina. Bog ni tlačitelj človeka, marveč njegov Odrašenik. Človek ni samo snov. Človek ni omejen samo na nekaj let zemskega bivanja. Njegova uganka ni samo žep in stanovanje. Ne! Treba je graditi življenje, osebno, družinsko in javno, na resnici! Nas zanima resnica.

Čisto jasno zahtevamo, da ima vsak vernik, v kateri koli službi, na katerem koli mestu, bodisi v vojski, pri policiji, v zaporu, v šoli ali kjer koli, pravico, da se javno priznava za vernika; da ima pravico do sredstev, ki mu vero tolmačijo, razlagajo in krepijo; da ima pravico dobivati na kakršnem koli položaju tudi svoj verski tisk; da ima pravico sodelovati pri zakramentih in mašah svoje Cerkve. To je naša zahteva za slehernega vernega občana te dežele in te naše domovine.

Zato ne želimo biti stalno pod nekim vprašajem. Ne želimo, da se nam kar naprej dajejo neke nalepke; izjavljamo, da je to proti miru; to je proti sožitju; to je proti dostojanstvu človekove osebe in neodtujljivih človekovih pravic.

Naša vera je svetloba in po njej smo mi prek resnice svojega življenja svetloba. To ni sužnost, to je svoboda. Svoboden je človek s čisto vestjo, svoboden je božji človek. On ne more trpeti zaradi zla, ki bi ga storil, ker ga ne dela, marveč lahko trpi samo zaradi dobrega, ki ga dela. A resnico moramo živeti!

SLUŽBE BOŽJE so pri Sv. Rafaelu v Merrylandsu vsako nedeljo ob 9:30. Za nedeljsko velja tudi sobotna večerna maša, ki jo imamo v naši cerkvi ob sedmih.

PRAZNIK VSEH SVETIH (1. novembra), bo letos na torek. Ker je zapovedan, naj bi nihče ne bil brez svete maše. Večerne maše so po vseh cerkvah, pri nas bo ob sedmih. Ob isti večerni uri bo maša tudi naslednji dan (sreda 2. novembra), ko obhajamo spomin VSEH VERNIH MRTVIH.

NOVEMBRske MAŠE bodo v naši cerkvi tudi letos. Vsaki teden meseca bomo opravili tri svete maše za vse pokojne, katere boste priporočili na listih, ki bodo priloženi v ta namen "Rafaelu". Nova številka bo izšla pravočasno pred začetkom novembra.

SVETA MAŠA NA POKOPALIŠČU bo letos spet na prvo nedeljo v novembru (6. novembra) in sicer ob štirih popoldan. Zbrali se bomo na naših grobovih k daritvi za vse naše pokojne, zlasti za te, ki so nas zapustili v tem letu. V slučaju slabega vremena ali zelo močnega vetra bomo za mašo uporabili bližnjo kapelico sv. Mihaela. Pretekla leta je bila ta naša služba božja že ob drugi uri. Letos smo jo premaknili za dve uri, da bo najhujša vročina že pojemale.

V svetem letu odrešenja ima molitev za pokojne še poseben pomen. Kristus je tudi zanje umrl na križu. Toda dokler ne bodo vsi naši pokojni dosegli večno blaženost pri Bogu, se zanje Kristusovo odrešenje še ni izpolnilo. Mi, ki še živimo, jim do tega lahko pomagamo s svojimi molitvami in svetimi mašami.

SVOJCEM pokojnih, ki počivajo na našem pokopališču, bi rad dal tale nasvet: predno oddaste kamnoseku besedilo za nagrobni kamen, naj bi bilo v lepi slovensščini. Kamnoseku izročite besedilo natipkano, da ga bo v nerazumljivem jeziku lažje izvršil brez dodatka lastnih napak. Na slovenskem misijonu smo vam rade volje na uslugo pri tej zadevi.

CANBERRA ima slovensko službo božjo v nedeljo 20. novembra, na praznik Kristusa Kralja. Je v Red Hillu ob 11:30. Pred mašo prilika za sv. spoved. Sledeča maša za canberske rojake bo 18. decembra.

NEWCASTLE je na vrsti za slovensko mašo v nedeljo 30. oktobra. Kot navadno ob šestih zvečer v Hamiltonu. Pred mašo spovedovanje, po maši pa običajna čajanka.

BRISBANE ima slovensko službo božjo spet na nedeljo 13. novembra ob 11:30. Kakor navadno: v cerkvi Matere božje, South Brisbane. Pred mašo prilika za spoved, po maši pa čajanka v Domu sv. Vincencija.

SURFERS PARADISE ima slovensko mašo isti dan

izpod sydneyjskih stolpov

*Fr. Valerian Jenko, O. F. M.,
Fr. Ciril Božič, O. F. M.,
St. Raphael's Slovene Mission,
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160
(P. O. Box 280, Merrylands, N. S. W., 2160)
Telefon: (02) 637 7147*

*Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
St. Raphael's Convent,
311 Merrylands Rd., Merrylands, N. S. W., 2160
Telefon: (02) 682 5478*

kot Brisbane (13. novembra). Cerkev sv. Vincencija, Pacific Highway. Pričetek ob 7:30 zvečer. Pred mašo tudi spovedovanje.

WAGGA-WAGGA pride za slovensko mašo spet na vrsto v nedeljo 18. decembra, torej na četrto adventno nedeljo. V sestrski kapeli, Mt. Erin, Edmondson Street. Ob šestih zvečer. Pred mašo je prilika za božično spoved.

WOLLONGONG - FIG TREE ima slovensko službo božjo v nedeljo, 23. oktobra, ob peti uri popoldan. Pred mašo je prilika za spoved. V tej na novo pridobljeni slovenski cerkvi pa bo tudi izredna služba božja na praznik VSEH SVETNIKOV, saj njim je cerkev posvečena, torej v torek 1. novembra ob sedmih zvečer. Enako tudi naslednji dan, 2. novembra, ko je spomin naših rajnih, ob isti večerni uri.

Na nedeljo 27. novembra pa bomo imeli SLOVESNI BLAGOSLOV te naše cerkve wollongongških Slovencev. Slovesnost bo opravil krajevni škof William Murray ob četrti uri popoldan. To bo vsekakor velik praznik za slovensko skupnost v Wollongongu in okolici, zato je prav, da se nanj vsi pripravite in pristopite tudi k svetemu obhajilu. Sveto spoved lahko opravite že prej v farni cerkvi, ali pri slovenski maši 13. novembra, ali pa med tridnevnic, ki bo pred praznikom blagoslovitve (v četrtek, petek in soboto — od 24. do 26. novembra) v slovenski cerkvi. Za slovesnost vabimo tudi narodne noše, da pridejo v čim večjem številu.

OMENJENA TRIDNEVNICA za wollongongške rojake bo posebna SVETOLETNA TRIDNEVNICA. Vsak večer ob sedmih bo sveta maša in pred mašo prilika za zakrament sprave. Naša nova slovenska cerkev nam bo le v toliko koristila, v kolikor se je bomo po-

Takole izgleda četrto slovensko svetišče v Avstraliji: cerkva VSEH SVETIH v Wollongongu, N. S. W.

služevali, da bi rastle v duhovnem življenju. V njej bomo poslušali božjo besedo, ki nam bo kazala pot našega življenja; v njej se bomo krepili s Kruhom močnih, ki naj bo redna hrana našim dušam, da ne omagamo pri dobrih delih, v prenašanju vsakodnevnih križev in težav. Cerkev naj nam pomaga, da bomo rastle v pristni krščanski skupnosti, da bomo med seboj edini, prizadevni za dobrobit vseh članov te družine božjega ljudstva. Za pravo krščansko skupnost ni dovolj, da se njeni člani srečajo vsako toliko časa pri službi božji, dugega skupnega pa nimajo. Treba je, da smo pozorni na potrebe in težave posameznega člana skupnosti, da obiskujemo bolnike in pomagamo rojakom v težavah.

WOLLONGONG – VILLA MARIA ima slovensko službo božjo v nedeljo 13. novembra ob petih popoldan. Pred mašo je prilika za sveto spoved in izrabite jo, da boste pripravljene za prejem obhajila dva tedna kasneje ob blagoslovitvi cerkve v Fig Tree. – Ker imamo sedaj lastno slovensko cerkev v Fig Tree, bomo prenehali s slovenskimi mašami v kapeli Villa Maria. Kdor ima pametne razloge, da bi se slovenska maša tu še vedno nadaljevala, naj nam sporoči. Službo bi nadaljevali le v slučaju, da bi bilo dovolj rojakov, ki bi želeli redno prihajati v kapelo Villa Maria. Sem pa prepričan, da se boste navadili nove cerkve in se radi srečavali v njej.

RAFAELOVO, ki smo ga praznovali na prvo oktobrsko nedeljo, je imelo letos posebno obeležje. V prvih cerkvenih klopih je bilo to nedeljo blizu trideset zakonskih parov, ki so praznovali razne obletnice po-

roke. Med njimi je bilo nekaj parov, ki so imeli za seboj že nekaj več kot 50 let skupnega življenja, veliko je bilo srebrnoporočencev, najmlajši par pa je praznoval desetletnico poroke. P. Ciril je to slovesnost zamislil, organiziral in jo tudi lepo izpeljal, da je vsem sijala iz obrazov zadovoljnost. Med mašo je prepeval pevski zbor pod vodstvom g. Klakočerja ob spremljavi njegove hčerke Marije. – Slavljenci so imeli tudi kasneje v dvorani rezervirana posebna mesta pri mizi.

BOG POVRNI našim marljivim kuharicam, točajem, pomočnikom, mladini in odraslim, ki so na razne načine sodelovali pri koncertu Janeza Jeršinovca s Planšarji, enako na koncertu Ljubljanskega okteta, ob nedeljah pri prodaji peciva, pri raznih delih v dvorani; dalje vsem pri čiščenju cerkve, pevcem, ministrantom, pobiralcem nedeljske nabirke; vsem, ki darujejo cvetje za krašenje cerkve, prispevajo hrano za našo kuhinjo itd. . . . Vseh dobrotnikov se redno spominjamo pri naših molitvah, zlasti sveti maši. Naj pa kljub temu spet poudarim: kar storite pri našem verskem središču, ne storite za patra ali sestre, ampak za našo skupnost, katere člani ste vsi, ki se več ali manj redno udeležujete naše službe božje in naših dejavnosti.

LIKOVNO RAZSTAVO, o kateri že nekaj časa objavljamo, bomo imeli v naši dvorani na četrto novembrsko nedeljo, 27. novembra. Še je čas prijave za sodelovanje pri razstavljanju, če morda slikate.

LURŠKO ROMANJE bomo imeli tudi letos in sicer na peto nedeljo v oktobru, 30. oktobra. Ob treh popoldan bo pri lurški votlini v Earlwood-u sveta ma-

ša in nato pobožnost svetega rožnega venca. Ker je v oktobru misijonska nedelja, bomo to pobožnost imeli za uspeh misijonske dejavnosti Cerkve. Spomnili se bomo posebej tudi naših misijonarjev, ki delujejo v Afriki. Povabite s seboj na romanje tudi svoje prijatelje in znance rojake, ki ne bodo brali tega oznanila.

NAŠI POKOJNI

Nismo še poročali, da je dne 11. aprila letos umrl v Orange, N. S. W., rojak GAŠPER JUG. Rojen je bil v okolici Poljčan, kjer se je leta 1924 poročil z Marijo Lepej. Družina je prišla v Avstralijo v septembru 1949. Pokojnik se je zaposlil v tovarni hladilnikov. Pred leti je imel nesrečo, ko ga je dvakrat povozil avto, zadnja leta pa je bolehal za sladkorno boleznijo. Zapušča ženo Marijo, hčerko Cilko por. Dikov (živi v Orange), Milico por. Smith (Sydney), sina Milana (Sydney), hčerko Erno por. Coulston (A. C. T.) in sina Franca (Sutherland).

V istem kraju Orange, N. S. W., je dne 18. junija letos umrl tudi rojak PETER BIČEK, ki je bil rojen 15. februarja 1915 v Železnikih pri Škofji Loki. Pred časom je bil šest let zaposlen pri gozdnih delih v Oberonu, zadnjih 24 let pa je živel v Orange. Bolehal je za sladkorno boleznijo, ki je bila končno tudi vzrok smrti. Pokopali so ga na tamkajšnjem pokopališču, kjer je našel zadnje počivališče tudi pred njim omenjeni Gašper Jug.

Šele sedaj mi je uspelo dobiti nekaj skromnih podatkov o pokojnem LUDVIKU CERKVENIKU, ki je živel v Wollongongu. Ludvik je bil rojen leta 1912. Poročen je bil z Milko, ki je bila po rodu iz Istre. Do svoje upokojitve je bil zaposlen v rudniku Port Kembla. Dne 13. aprila letos je odšel s svojo ženo v domovino z namenom, da tam preživita večer življenja. A že 29. aprila je v Krčicah (Divača) zaključil svoje tuzemsko bivanje.

Dne 12. avgusta 1983 je v St. John of God bolnišnici v Burwoodu, N. S. W., umrl MAKS KLANŠEK. Rojen je bil na Koroškem 2. februarja 1931. Po prihodu v Avstralijo je živel v sydneyskem okraju Concord West. Bolan je bil le nekaj mesecev. Najprej se je zdravil v Concord Repatriation Hospital-u, končno pa v bolnišnici, kjer je lepo spravljen z Bogom tudi zaključil svoje življenje. Pokopan je bil na pokopališču Rookwood. Zapušča sedemnajstletnega sina Johna in petnajstletno hčerko Mary.

V petek 16. septembra je v bolnišnici v Liverpoolu umrla ANA ŠKRABAN r. Bežek. Rodila se je v Gornji Bistrici v Prekmurju 6. oktobra 1924 kot hči Matije in Ane r. Raduha. Leta 1944 se je v Murski Soboti poročila z Janezom Škrabanom. V Avstralijo

sta prišla s sinom Janezom ravno na zadnji dan leta 1959 na ladji "Flaminia". Iz Bonegille so šli najprej v Yackandandah (Vic.), nato v Coomo (N. S. W.), zadnjih petnajst let pa so v Sydneyu.

Pokojnica je bila slabega zdravja zadnje leto in pol. Tudi po operaciji pred nekaj meseci se je stanje slabšalo. Prejela je zakramente in vdana v božjo voljo sklenila zemeljsko življenje. Da je bila znana po svoji vedni pripravljenosti pomagati ter zato tudi priljubljena in spoštovana, je pokazala izredno velika udeležba pri pogrebni maši v slovenski cerkvi, na torek 20. septembra. Ko smo se na predvečer pogreba zbrali v kapeli pogrebnega zavoda v Liverpoolu k molitvi rožnega venca, je bil prostor premajhen. Ob njenem grobu na slovenskem delu pokopališča Rookwood so se njeni rojaki po prekmurski navadi poslovili od nje s posebnim spevom, zloženim prav za njeno slovo od domačih, od rojstne vasi, od Prekmurja. Med pogrebno mašo so naše marljive pevke prepevale primerne pesmi, Janez Jeršinovec s Planšarji pa ob koncu "Angelček varuh moj", na grobu pa "Lipa zelenela je". — Pokojnica zapušča poleg moža še sina Janeza ter hčerko Jennie, v Ballaratu bratranca Janeza Hozjana, v Prekmurju pa pa še brata Martina in sestro Ago.

Dne 23. septembra je na svojem stanovanju v Riverwoodu umrla LUCIJA SULIČ (por. Bosh). Rojena je bila v Prvačini 13. decembra 1893. Dolga leta je živela v Egiptu, v Avstralijo pa je prišla pred osemnajstimi leti. Bila je blaga žena in je zadnja leta veliko premočila, da je lažje prenašala krize svoje visoke starosti. Pogrebno mašo smo imeli v cerkvi sv. Joahima, Lidcombe, v torek 27. septembra, grob pa je dobila na slovenskem pokopališču v Rookwoodu. Tu v Avstraliji zapušča nečakinjo Lucijo Kijurina.

Vsem družinam pokojnih ter ostalim njihovim sorodnikom naše iskreno sožalje. Zlasti v mesecu novembru se vseh rajnih radi spominjamo v svojih molitvah!

CVETJE na grobu hitro ovene — dar v dober namen namesto cvetja pa ostane. Vedno več vidim med darovalci za misijone, za lačne in v slične namene tudi take, ki darujejo v spomin pokojnega namesto cvetja na grob. In prav je tako. Naj tu objavim dva darova, ki sta prišla v naš krajevni namen (v bodoče bomo te darove objavljali v "Rafaelu") in ne spadajo med splošne nabirke MISLI: Janko in Vera Konda sta darovala 15.— dolarjev za sydneyski bodoči Ambrožičev dom počitka namesto cvetja na grob Mary Anne Stanič. Dušan in Saša Lajovic pa sta poklonila 20.— dolarjev za našo dvorano namesto cvetja na grob Ane Škraban. Bog povrni!

P. VALERIJAN

izpod

TRIGLAVA

OBLETNICO kronanja (76 let je že od takrat) po dobe brezjanske Marije Pomagaj so praznovali na soboto 3. septembra in kljub slabemu vremenu se je zbralo zelo veliko ljudstva. Zaradi neurja je sicer načrtovana procesija z lučkami morala odpasti, ni pa seveda odpadel nastop pevskih zborov v cerkvi. Tam je bil na sporedu koncert mladinskih in mešanih pevskih zborov z orkestrom pod taktirko prof. Avgusta Ipavca. Mladinski zbori so prišli iz Šentjakoba ob Savi, Kamnika, Cerkelj na Gorenjskem, Olševka, Črnomlja, Kovorja in Brezij, mešani zbori pa poleg domačega iz Brezovice, Tolmina in Tržiča. Vsega skupaj okrog 300 pevcev, polnih zavzetosti in res temeljito pripravljenih za ta marijanski nastop, ki je bil pravi slavospev slovenskega človeka božji Materi.

Koncertni del večera se je kar prelil v mašo — v zahvalo Mariji Pomagaj za vse milosti, ki jih je in jih še deli na Brezjah slovenskemu narodu. Slovesno bogoslužje naslednjega dne, na nedeljo ob desetih, je vodil nadškof dr. Šuštar.

RIBNIČANI so na prvo septembrsko nedeljo priredili po ulicah svojega mesta pravi semenj s številnimi stojnicami, kjer so suhorobarji svojo robo ne le prodajali, ampak tudi izdelovali. Mnogi obiskovalci so prvič videli, kako se delajo rešeta, žlice, kuhalnice, krošnje in druga suha roba. Sejem je pripravilo ribniško turistično društvo, da bi vzbudilo več zanimanja za suhorobarstvo, ki počasi izumira. Oboje namreč pojenjuje s časom: suhorobarstvo in zanimanje zanj.

V ROGAŠKI SLATINI je bilo letos v prvem polletju kar devet odstotkov manj prenočitev kot druga

POTUJETE V RIM? — DOBRODOŠLI!

Hotel Bled

II. kat,

Via S. Croce in Gerusalemme, 40
00185 ROMA (ITALY).

Tel.: (06) 772 102 in (06) 757 9941

Sobe s kopalnico, radioaparatom, klimatsko kotrolo,
Centralna lega. Prostor za parkiranje. Restavracija.
Slovensko osebje.

leta. Izostali pa so največ tisti gostje, ki so jih doslej pošiljale na zdravljenje razne zdravstvene ustanove, pa so zdaj ob splošni štednji to število omejile. Tako posledice slabega gospodarskega položaja posebej čutijo zlasti še bolni ljudje. Pa tudi število tujih gostov je letos padlo, dočim se je povečal obisk sosednjih Avstrijcev.

V LENDAJSKEM KOTU so temeljite znanstvene raziskave zemeljskih plasti pokazale, da so med njimi tudi do tri sto metrov debele plasti kakovostnega premoga. Premog naj bi bil po kalorični vrednosti mnogo boljši od ostalih vrst premoga v Sloveniji. Pravijo, da bodo z rudarskimi deli pričeli že prihodnje leto, računajo pa na petdesetletno izkoriščanje premogovih zalog.

NITI HUDO NEURJE, ki je v noči poprej zajelo območje Nanosa, ni moglo preprečiti pohoda na to postojnsko domačo goro. Geslo pohoda se je glasil: "Sto družin na Nanos!" in izlet je bil v priredbi postojnskega planinskega društva. Udeležencev pa je bilo še več kot so pričakovali: kar 500 družin in še 1600 planincev. Na vrhu Nanosa so popoldne priredili domačo- veselico, na kateri je za poskočne viže poskrbel oktet Bori iz Postojne. Res: za veselje človek ni nikdar dovolj utrujen . . .

MESTO MARIBOR rešuje vprašanje brezposelnosti med diplomanti strokovne šole za blagovni promet. V mestu namreč primanjkuje gostinskih delavcev in je težko dobiti natakarje ter kuharje. Zato se je zavod za zaposlovanje odločil ponuditi diplomantom tečaj za gostinstvo. Do zime naj bi se prijavitelci usposobili za ta poklic. Združenje za gostinstvo in turizem je predlagalo tudi ustanovitev posebnega izobraževalnega centra za gostince, ker zaradi porasti turizma gostinske šole starega kova enostavno niso več kos potrebam slovenskega gostinstva.

MI MEČEMO plastične odpadke proč, v Sloveniji pa je verjetno gospodarska kriza pospešila, da so pričeli te odpadke zbirati. Podjetja Plastik iz Kanala, Platenka iz Radomelj in Surovina-Regeneracija iz Maribora so dobila okoli 1200 ton nabranih odpadkov: plastičnih zabojev za sadje, plastičnih steklenic, veder, plastičnih avtomobilskih delov, embalaže za barve in kemikalije ter plastičnih vrečk. Iz odpadkov so pridobili polietilen, ki so ga potem zopet uporabili kot surovino za izdelavo plastičnih izdelkov. Poročilo pravi, da so s tem prihranili okoli štiri milijone nemških mark, ki bi jih drugače morali izdati za uvoz surovin. "Sila kola lomi," se glasi pregovor. Ko bi bil ves svet tako praktično priden, koliko manj bi ležalo okrog nas odpadkov, zlasti plastičnih, ki danes menda prevladujejo povsod, kamor koli pogledaš.

VSESLOVENSKO SREČANJE verne mladine je bilo 17. septembra v cistercijskem samostanu v Stični na Dolenjskem. Srečanje je bilo že tretje po vrsti, pripravil pa ga je Medškofijski odbor za študente in izobražence, čeprav je bilo namenjeno tudi delavski in kmečki mladini, ne le študentom. Poleg slovenskih škofov so v Stično za to lepo priliko povabili tudi deset škofov iz raznih evropskih dežel, ki so ravno takrat zborovali v Zagrebu.

STARINOSLOVCI Inštituta za arheologijo znanstveno-raziskovalnega centra pri Slovenski akademiji znanosti in umetnosti v Ljubljani so nedavno opravili zelo pomembno delo. Na Korinju nad Krko pri Stični so namreč odkopali dobro utrjeno zgodovinsko naselje, dolgo okoli 180 metrov. Imelo je nalogo nad dve tisočletji nadzorovati in varovati trgovsko in vojaško važno cesto, ki je šla iz okolice Stične čez Krko, Kočevje in Notranjsko proti morju. Na severni strani je postojanko varovalo pet obrambnih stolpov, katerih temelji so se dobro ohranili. Presenečenje pa so raziskovalci doživeli, ko so sredi naselja odkopali zelo dobro ohranjene temelje in zidove stare krščanske cerkve iz 4. do 6. stoletja. Torej nov dokaz, da je krščanstvo na sedanjih slovenskih tleh javno zaživelo že kmalu potem, ko je v rimski državi doseglo svobodo. Cerkev je dolga osemnajst metrov ter široka devet in pol metra. V prostoru ob vhodu so odkrili grobnico s štirimi okostji in petimi lobanjami. Zelo dobro je ohranjena krstilnica in v njej vodnjak, ki je seveda služil za krščenje.

Novoodkrita naselbina na Korinju je bila, kakor dokazujejo najdbe, naseljena od bakrene dobe pa vse tja do leta 600 po Kristusu. Našli so ostanke iz kulture žarnih grobišč (okoli 1200 pred Kristusom), številne predmete iz naslednjih dob pa do srebrnika cesarja Justinijana iz druge polovice šestega stoletja.

FRANC KUZMA, kranjski inženir, je eden redkih zasebnih izdelovalcev gramofonov na svetu. Njegov doma izdelan gramofon so si udeleženci mogli ogledati na letošnjem sejmu elektronike v Ljubljani. Vsi poskusi so dokazali, da se Kuzmovi gramofoni zlahka merijo s tistimi, ki nosijo zvoneča imena velikih svetovnih proizvajalcev. Kuzma meni, da je pri gramofonu najpomembnejša mehanska izdelava dočim pri elektronskih delih gramofona ni posebnih razlik.

"EVROPSKI DAN" so poimenovali lansko srečanje romarjev treh sosednjih škofij: Vidma (Italija), Celovca (Avstrija) in Ljubljane (Slovenija) na Svetih Višarjah, kamor so se pričeli zbirati že pred nekaj leti. V resnici je šlo za gradnjo mostov med kristjani, ne glede na državne meje in politično ureditev ter jezik, v katerem častimo Boga. Trije škofje so se ob tej pri-

ložnosti domenili, da bodo v prihodnje srečanja izmenoma na Brezjah, pri Gospe Sveti na Koroškem in na Svetih Višarjah. Letos so bile na vrsti Brezje in v soboto 20. avgusta je naša narodna božja pot doživela svoj prvi "Evropski dan". Središče dneva je bila sv. maša. Somaševanje je vodil gostitelj nadškof Šuštar.

TUDI LETOS ni poteklo brez študijskih dnevov (DRAGA 83), ki jih je že osemnajstič priredilo tržaško Društvo slovenskih izobražencev s posebnim pripravljalnim odborom. Bili so 2., 3. in 4. septembra – prvi dan v Peterlinovi dvorani v Trstu, naslednja dva dneva pa v Parku Finžgarjevega doma na Opčinah – in so tudi letos lepo uspeli. DRAGA nam vsako leto s svojimi predavanji in odprtim razgovorom pove kaj novega in obkorekornega. Prav v nasprotje z n. pr. letošnjimi kulturnimi dnevi zamejcev v ljubljanskem Cankarjevem domu, ki so očitno pokazali, da uradna Slovenija še ne more prenesti pravega pluralizma – mimo morda vljudne kratkotrajne geste. (Ob teh kulturnih dnevih v Ljubljani so pri razstavi izločili goriški "Katoliški glas", ter dela dveh zamejskih pisateljev, Beličiča in Jeze.) DRAGA je naša dragocena svobodna tribuna, na kateri lahko vsakdo spregovori o čemer koli, da je le na kvalitetni in olikani višini.

Kot mi je znano, se je letošnje in nekaj prejšnjih DRAG iz Avstralije udeležil dr. Jure Koce. Vsaj ena oseba, ki je zastopala avstralsko Slovenijo v svetu.

F. T. ADMINISTRATIVE SERVICES Pty. Ltd.
182 Norton Street, Leichhardt, N.S.W., 2040

TAX CONSULTANTS — INSURANCE BROKERS

Prevzemamo registracijo in popolno knjigovodstvo vsakovrstnih podjetij in družb ter kontraktorjev, kakor tudi posameznikov. Urejamo davčne obračune ("Income tax return"), rešujemo davčne probleme in nudimo potrebne nasvete.

Posvetujte se z rojakom:
V. FERFOLJA,
J. M. THAME,
E. WEINBERG

Predstavljamo različna zavarovalna podjetja — "Tariff Companies".

Nudimo vam zavarovanja: za življenje, za bolezen, v nezgodah; zavarovanja nepremičnin itd. (Workers' Compensation, Public Risk, Superannuation scheme, Pension Funds.)

Telefon: SYDNEY 560 4766 in 560 4490

Smo hvaležni?

MENIM, da imam prav s trditvijo, da bi prav vsakdo lahko zapel svojo žalostinko človeški nehvaležnosti. Nič človeško srce bolj ne rani in razočara kot to, da si nekemu z najboljšim namenom žrtvoval čas, denar, ljubezen – potem pa žel le nehvaležnost.

Podobno je, da so časi za hvaležnost vedno slabi. Vsaj gornji odlomek iz evangelija nam dokazuje, da že pred dva tisoč leti ni bilo nič drugače. Govori nam o desetih gobavcih, ki jih je Jezus ozdravil, pa so – razen enega – vsi pozabili na zahvalo.

Iz raznih slik in opisov vemo, kako strašna bolezen je gobavost. Tako zelo zmaliči človekovo obličje, F) telesu se naredi nekake bule in razjede. Bolezen po-
habila roke in noge, da prsti kar odpadejo.

Danes je na svetu še okrog dvanajst milijonov gobavih bolnikov. Je pa na srečo neka misijonska zdrav-
nica že iznašla serum, ki bolezen more ustaviti, če jo

v gotovih težkih primerih že ni mogoče ozdraviti. Gobavi bolniki pred dva tisoč leti so bili seveda mnogo na slabšem od današnjih. Tedaj ni bilo prav nobene možnosti za ozdravljenje in vsaka rešitev od gobave boleznine je bila izredna izjema. Bolniki so počasi hirali in umirali v bolečinah. In ker je bila bolezen znana kot hudo nalezljiva, gobavci niso smeli bivati skupaj z zdravimi. Živeli so na ločenih krajih izven naselij, navadno v kakih naravnih votlinah, kamor so jim dobri ljudje nosili v bližino hrano, da so se preživljali. Če se jim je kdo približeval, so ga morali nesrečneži s posebnimi klici sami opozoriti, da so gobavi in naj ne pride preblizu, da se ne bo okužil. Po judovskih zakonih so veljali za nečiste.

Evangelij nam ob tem dogodku omenja, da je bil eden izmed njih Samarijan. Vemo, da so se Judje in Samarijani sovražili in med seboj niso niti govorili. Toda enako trpljenje in skupna nesreča sta med gobavci očitno podrla vse pregraje starih sporov in rasnih nasprotij. Živeli so skupaj, skupaj so tudi prišli naproti Jezusu z gorečo prošnjo, naj jih usliši in reši strašne bolezni.

Jezus jim ni z mogočno besedo na mestu vrnil zdravja, ampak jih je poslal na redno pot: naj se gredo pokazati duhovniku. Po judovskem pravu je moral namreč morebitni ozdravljenec oditi k duhovniku, ki je po ugotovitvi dal izjavo, da je nekdo rešen

Božja beseda

Ko je Jezus potoval v Jeruzalem, se sel po sredi med Samarijo in Galilejo. Ko je prihajal v neko vas, mu je prislo na dvadeset gobavih moz, ki so se ustavili od dalec in so povzdignili glas ter rekli: "Jezus, usmili se nas!" Ko jih je zagledal, jim je rekel: "Pojdite in pokazite se duhovniku!" In med potjo so bili ocisceni.

Eden izmed njih pa se je vrnil, in je z velikim glasom slavil Boga; in padel je na obraz pred njegovih noge ter se mu zahvaljeval: in ta je bil Samarijan.

Jezus pa je spregovoril: "Ali ni bilo deset ociscenih? Kje pa je onih devet? Ali se niso našli drugi, da bi se vrnil in dali čast Bogu, razen tega tujca?"

In rekel mu je: "Vstani in pojdi, in vera te je resila."

(Iz evangelija svetega Luka 17, 11 – 19)

boleznine in se sme vrniti med ljudi. In glej: na poti k duhovnikom je naša skupina gobavcev občutila, da so gobe izginile, da je Kristusova božja moč zacelila kožo, da so spet zdravi. Ali si sploh moremo predstavljati, kaj so ti reveži doživljali v svoji notranjosti? Biti leta in leta izključen iz človeške družbe, za-
vržen in preziran, proč od svojih domačih . . . Leta in leta le životariti in gledati, kako bolezen napreduje, ter čakati smrti . . . Zdaj pa postati naenkrat spet zdrav, občutiti v sebi veliko pričakovanje polnosti življenja . . .

Toda kakor je skupna stiska boleznine to desetorico gobavcev povezala v eno, tako jih je nenadna sreča ozdravljenja zopet razdružila. Devet se jih ni več vrnilo, da bi se dostojno zahvalili Jezusu za ozdravljenje. Morda so pomislili tudi na to, a niso prav vedeli, zakaj naj bi se vrnil. Saj so izpolnili postavo in tudi Jezusov ukaz, ter se pokazali duhovniku. Vse v njih je bilo zdaj obrnjeno le v prihodnost, ob mislih, kako si bodo uredili na novo pridobljeno življenje. Tako se je le eden vrnil, "z velikim glasom slavil Boga in padel na obraz pred Jezusove noge ter se mu zahvaljeval", kakor beremo v evangeliju.

Jezusa pa je to boleče potrlo. Razočaranje zveni iz njegovih besed: "Ali ni bilo devet očiščenih? Kje pa je onih devet?"

A Kristus se ni hotel le potožiti. Tudi ni name-

raval s svojimi besedami poučevati, kaj se spodobi in kaj ne. Jezus nam je v naslednjih besedah hotel odkriti korenine nehvaležnosti, zato govori o časti, ki jo je treba dati Bogu.

Menim, da je modernemu človeku vse težje dajati čast Bogu, kot je to bilo gobavcem in na splošno ljudem, ki so živeli takrat. V stoletjih pred nami so za vsemi dogajanci in pojavi v naravi in v življenju videli Boga. Bog pošilja blisk in grom, Bog daje soncu, da vzhaja in zahaja, zvezdam, da svetijo. Bog daje dež in rast žitu . . .

Moderni človek pa ve, da se vse to, za kar so bili ljudje svoj čas hvaležni Bogu, odvija po danih zakonih, ki jih je mogoče spoznati in vsaj delno tudi usmerjati ter obvladati. Poznamo zakone dedovanja, zakaj naj bi se torej zahvaljevali za nadarjenost? Znanstveniki raziskujejo naravo, s pomočjo tehnike pa si jo pokoravamo. Poleti na luno bodo kmalu postali nekaj običajnega. Tako hitro se modernemu človeku vrine misel, da pri vsem tem Boga ne potrebuje več – prav kakor so se ruski astronauti po svojem prvem poletu potrudili oznanjati, da niso nikjer v vesolju srečali Boga in videli angele. A četudi nismo tako načrtno naivni – ali pa smo še sposobni, da bi hvaležno padli pred Bogom na kolena in mu dali čast?

Jezus je dejal ob vrnitvi Samarijana po ozdravljenju: "Ali se niso našli drugi, da bi se vrnil in dali čast Bogu, razen tega tujca?" Kaj niso te božje besede opomin za nas, da se moramo v r n i t i ? Ne smemo obstati pri uspehih znanosti in tehnike. Ne smemo se zadovoljno prepričevati, češ da so že vse skrivnosti narave odkrite, ali pa bodo kmalu. Kdor se vrača, najde i z v o r . Onstran zakonov narave bo našel Tistega, ki je vso naravo ustvaril in po zakonih, ki jih je vanjo položil, v njej tudi deluje. Če bi mogel odkriti zagrinjalo sveta, bi za njim našel zadnje in najvišje Dobro – usmiljeno in dobrotljivo obličje Boga.

In kaj še pomeni: v r n i t i s e ? To nam pojasni gobavec, ki ni mislil le na sebe, ampak na Jezusa. To ga je prisililo, da se je vrnil, mu padel pred noge in se mu zahvaljeval. V r n i t i s e pomeni vsaj kdaj pa kdaj obrniti misli proč od sebe, pomisliti na druge, se vživeti v njihove skrbi, njihove napore, v njihova veselja in njihova trpljenja. Kdor razmišlja o tem in priznava druge, kaže s tem mero hvaležnosti. In prav v tem – pa četudi morda nevede – daje tudi čast Bogu.

Fr. Janez Tretjak, O. F. M.,
Holy Family Slovene Mission,
51 Young Ave., W. Hindmarsh, S.A., 5007
(P. O. Box 159, Hindmarsh, S.A., 5007)
Telefon: (08) 46 9674

LETO se pomika h kraju in pred nami je mesec, ko se posebej spominjamo naših dragih, ki so že ločili od nas in tega sveta. Tudi v naši cerkvi svete Družine se bomo v novembru vsak petek in soboto zvečer pri sveti maši posebej spomnili pokojnih z molitvijo. Zato posebej vse vabim: udeležite se teh maš – tudi vaši rajni morda še potrebujejo molitev.

Razpored nedeljskih maš ostane nespremenjen: torej vsako nedeljo ob deseti uri, v mesecu novembru pa tudi vsako prvo nedeljo popoldne ob petih.

Rojake v Berriju bom obiskal zadnjo nedeljo meseca oktobra. Mašo imamo popoldne ob petih, pred mašo pa je tudi prilika za sveto spoved.

Radijska oddaja v priredbi slovenskega verskega središča je vsako drugo in četrto sredo v mesecu. Zvečer ob osmi uri na valu 5 EBI FM.

Dne 3. septembra sta stopila pred oltar naše cerkve svete Družine **Frank Peter Jesenko** ter **Irena Sonja Ivančič**. Ženin je iz naše znane družine. Oltar, na katerem se je za novi par darovala sveta maša in na katerem sta novoporočenca s podpisom poročnega lista potrdila sklenjeno zvestobo, je delo ženinovega očeta Toneta Jesenka.

Vsi želimo iz srca, da bi mladi par v življenju vselej spremljala sreča. Naj ju Bog obilo blagoslovlja z zdravjem in medsebojno ljubeznijo!

Morda ste opazili, da je zgoraj pri naslovu našega misijona druga številka. Prav te dni imamo mnogo dela s selitvijo v kupljeno hišo na levi ob cerkveni stavbi, ki bo odslej služila za duhovnikovo stanovanje. Obe parceli s hišo preko ceste pa smo prodali, saj je bila hiša malo preveč odročna, občina pa nam ni pustila uporabljati parcelo niti za parkiranje avtomobilov. Tako smo z izkupičkom poravnali ostanek dolga (gre za brezobrestno posojilo ob nakupu obeh zemljišč s hišo pred sedmimi leti) ter kupili omenjeno hišo ob cerkvi, ki bo vsekakor bolj služila namenom.

V zadnjem času smo bili tudi adelaidški Slovenci posebej opozorjeni, da bodimo vedno pripravljani, "kajti ob uri, ko ne mislite, bo prišel Sin človekov".

Nič ne vemo, kdaj bo tudi nam treba dajati odgovor za svoje življenje. Smrtni primeri med nami so nam vsem v resen opomin – in kar preveč jih je bilo za našo prilično majhno skupino.

Dne 31. julija je umrl **FRANC KAČIČ** v starosti 65 let. Pogreb je bil 2. avgusta. Več podatkov o njem pa žal še nimam.

Na dan 25. avgusta je zaspala v Gospodu **ELFRIDA SLUPJANEK** r. **LAHAINER**. Pogrebna maša je bila v cerkvi sv. Rafaela in 30. avgusta so bili njeni zemski ostanke upepeljeni. Pokojnica je bila rojena 11. aprila 1914 v Mariboru. Po vojni je morala vse zapustiti in se podati po svetu. Avstralija ji je nudila novi dom. Ko je bil letos med nami ljubljanski nadškof in metropolit dr. Alojzij Šuštar, jo je obiskal v Calvary bolnišnici. Kljub temu, da je vedela, da ji ni pomoči, je bila vedra in še polna življenja. Vdano je sprejela križ boleznin in se z njim pripravljala na novo življenje, ki ne mine.

Dne 1. septembra je zaključila svojo zemsko pot **MARIJA MOHOR**, rojena Stipič dne 1. februarja 1904, Vinji vrh blizu Brežic. Nemci so leta 1941 številno družino preselili v Nemčijo, od koder je po vojni emigrirala v Avstralijo. Mož Ivan je umrl v Melbournu leta 1969 in Marija je zadnja leta živela v Adelaidi, kjer ima hčerko. Pokojnica je zadnje mesec veliko trpela in prestala je tudi operacijo, ki pa ji ni mogla podaljšati življenja. Lepo pripravljena na srečanje z Bogom se je poslovila od svojih dragih. Pogrebna maša je bila 5. septembra v slovenski cerkvi, nato pa pogreb na pokopališče Centennial Park.

Prav na dan pogreba – 5. septembra – je v zgodnjih jutranjih urah umrl zadet od kapi Marijin sin **FRANC MOHOR**, v starosti 57 let. Pogrebna maša za pokoj njegove duše je bila v cerkvi Dobrega Pastirja, Clearview, na dan 9. septembra. Nihče ni pričakoval, da bo šel tako hitro za mamó.

Dne 7. septembra pa je v Queen Elizabeth bolnišnici zaspal v Gospodu **ANTON ŠAJN**. Rojen je bil 10. septembra 1912 v Knežaku, kjer se je tudi poročil z Julijano Škrj. Po vojni se je umaknil v Trst, kamor je potem prišla za njim tudi žena z dvema otrokoma. Prijavili so se za Avstralijo ter srečno dospeli v novo domovino in se naselili v Adelaidi, kjer se je Anton zaposlil pri Electricity Trust-u. Dom so si postavili v Royal Parku.

Pokojni Anton je začel bolehati lansko spomlad. Zdravniki so odkrili zahrbtno bolezen, po operaciji v lanskem novembru se je počutil bolje, a bolezen je le šla dalje ter končno zahtevala svojo žrtev. Razen zadnja dva dneva, ko je potreboval posebno oskrbo, je

Pokojni
ANTON
ŠAJN

preživel čas bolezn doma, ob izredni požrtvovalnosti žene Julijane, ki mu je stregla noč in dan. Kako si je želel zdravja, vemo tisti, ki smo ga obiskovali. A njegov čas se je iztekel — Bog ga je poklical k sebi.

Pogrebna maša in spremstvo na zadnji poti je živi dokaz, kako je Šajnova družina znana in priljubljena med tukajšnjimi rojaki: cerkev je bila polna kot za veliko noč, toliki so se hoteli posloviti od pokojnega Toneta. Saj je bil na njihovem prijaznem domu vsakdo vedno gostoljubno sprejet. O tem bi vedel veliko povedati tudi urednik MISLI, ki je bil dolga leta rednih obiskov Adelaide deležen gostoljubja Šajnovе družine.

V imenu našega verskega središča se je ob odprtju

grobu poslovil od pokojnika dr. Stanislav Frank ter se mu zahvalil za vse, kar je dobrega storil za svojo družino in slovenski misijon. "V življenju je bil trdoživ in križ na njegovem grobu mu bo znak njegovega življenja, trpljenja in odrešenja," je dejal med drugim. "Kot dober krščanski mož in družinski oče je opravljal krščanske dolžnosti in prepričani smo lahko, da se je dobro odrezal, ko je stopil pred obličje vrhovnega Sodnika . . . Svojo družino je s pomočjo dobre žene vzgojil v krščanskem duhu in pripomogel, da sta se otroka osamosvojila ter se lepo uveljavila v slovenski in avstralski skupnosti. Njegova hiša je vedno sprejemala gostoljubno slovenske duhovnike, ki so prihajali semkaj po dušnipastirskih poslih. Prav tako so njegova družina in najbližji sorodniki mnogo prispevali pri postavitvi nove slovenske cerkve. Naj mu bo lahka avstralska zemlja, ki mu je nudila gostoljubno zavetje in kjer je našel svoj končni mir! . . ."

Sožalje nas vseh gospe Julijani, sinu Petru z družino ter hčerki Ivi por. Kresevič. Njen mož Danilo ima velike zasluge pri gradnji nove cerkve; bil je predsednik odbora in je žrtvoval veliko časa, pa tudi materialne pomoči in moralne podpore. Enako sožalje tudi Fani Šajn, sestri pokojnika, ki živi v Melbournu.

Iskreno sožalje tudi vsem sorodnikom ostalih naših pokojnih, ki jih je tokrat res dolga vrsta. Vsi pokojni pa naj počivajo v miru božjem!

P. JANEZ

ZAKAJ NE MORE BITI VOJNE

DA, prav tak naslov je imela starodavna kitajska pravljica, ki sem jo nekje bral. Glasi pa se takole:

Ko je bila vojna med dvema sosednima narodoma neizogibna, so poslali vojskovodje obeh strani oglednike, da bi raziskali, kje bi bilo najlaže vpasti v sosedno deželo.

Ogledniki so se vrnili in poročali na obeh straneh isto: Je samo eno mesto na meji, ki bi bilo primerno za vdor. Tam pa, so rekli, stanuje v siromašni hišici pošten, a reven kmet s svojo ženo. Zelo se imata rada in ljudje menijo, da sta najsrečnejša človeka na svetu. Tudi prvega otroka že imata, a v načrtu imata čedno družinico. Če torej korakamo preko njunega zemljišča, bomo uničili to srečo. Torej: ne more biti vojne.

To so uvideli tudi vojskovodje — in vojna je izostala, kar se bo zdelo vsakemu človeku samo po sebi razumljivo.

NAŠE NABIRKE

BERNARDOVEMU

TISKOVNEMU SKLADU

ZA NAŠE "MISLI":

\$50.— Dušan Lajovic; \$44.— Dr. Mihael Colja; \$34.— Družina Stane Plaznik; \$20.— Dr. Zvonimir Hribar (v spomin pokojni ženi Sonji); \$19.— Jožefina Hvala, Janja Sluga; \$18.— Jože in Olga Horvat; \$15.— Anton Vozel; \$14.— Florjan Škraba; \$11.— Ivan Šestan; \$10.— Pavla Vohar, družina Kontelj, Tomaž Možina; \$9.— Bruno Zavnik, Marija Mezgec; \$8.— Jože Svetec, Gabriel Čefarin, Jože Trebar; \$7.— Iva Mandelj; \$6.— Stanko Ogrizek, Marija Juriševič; \$5.— Milka Kalc, Leon in Miriam Klemen; \$4.— Avgust Glavnik, Ivan Sušan; \$3.— Lidija Čusin, Franc Čulek, Luka Schatter; \$2.— Anton Pirnar, Franc Pivar, Toni Zalar; \$1.— Ana Jurševič, Marija Oražem.

NAŠIM POSINOVLJENIM

MISIJONARJEM, TOGO, AFRIKA:

\$110.— N. N. (NSW); \$30.— Agata Zupanič; \$20.— N. N.

V POMOČ POSTOPKU

BOŽJEGA SLUŽABNIKA BARAGA:

\$50.— N. N.; \$20.— N. N.; \$15.— Miro in Marija Mezgec.

MATERI TEREZIJI V INDIJO:

\$20.— N. N. (za lačne). N. N.; \$10.— N. N. (za lačne otroke); \$5.— Angela Schatter.

ZA CERKEV V NOVI GORICI:

\$20.— N. N., družina Podgornik (NSW).

Dobrotnikom Bog povrni!

"SLOVENSKE MAJICE" z gornjim napisom so spet na razpolago. Vseh velikosti. Cena do vključno številke 14 je 4.50 dol., večje pa so po 5 dolarjev. Če naročate po pošti — poštnina v ceni ni vključena.

Florence L. Barclay:

Pesem dveh src

roman

(Petnajsto poglavje: ZDRAVNIKOVO MNENJE)

Prevedel Silvester Čuk
Ilustriral Lojze Perko

Doktor je za trenutek premolknil, zložil nekaj knjig, ki so bile razmetane po mizi potegnil k sebi vazico z vijolicami jih nekaj časa pozorno ogledoval, potem pa jih postavil nazaj tja, kakor jih je bila položila njegova žena. Spet je povzel besedo:

»Navsezadnje sem kar zadovoljen. Najbolj je bil potreben prijateljskemu glasu, ki bi prebil temo, s katero je obdan; potreben je bil vdane roke, da stisne njegovo roko; potreben je bil občutka, da ga nekdo razume. Ne išče sočutja; tisti, ki z nekim pomilovanjem govorijo o njegovi nesreči, ga samo plašijo. Potrebno je bilo, da pride k njemu nekdo in mu odkrito pove: 'Vaša nesreča vas je privedla v borbo. To je težka borba, toda z božjo pomočjo boste zmagali... Seveda, veliko lažje bi bilo umreti, toda umreti bi pomenilo priznati, da si premagan. Če hočeš zmagati, moraš živeti. In z božjo pomočjo boste zmagali.' Vse to in še več sem mu povedal. Tedaj se je zgodilo nekaj, kar je vredno vsega občudovanja. Vam bom to zaupal, razen vam še svoji ženi, pa nikomur več. Težava je bila, ker iz njega ni bilo mogoče spraviti niti besedice. Dobil sem vtis, da je pretirano občutljiv za zunanje vtise. Zazdelo pa se mi je, da so besede o božji pomoči, ki sem jih ponovil, le naletele na odmev v njegovi duši. Ponovil jih je, obrnil glavo na blazini in na njegovem obrazu je zasijal žarek življenja. Potem pa je zelo tiho, toda razločno ponovil drugo kitico pesmi 'Pridi, Sveti Duh Tolažnik'. Rekel je: 'Pridi, oče revežem, ki deliš darove vsem, pridi, srcem svetla luč...' Nikdar še nisem videl in slišal česa bolj pretresljivega...«

Zdravnik je utihnil, kajti Jane je skrila svoj obraz v dlani in krčevito zaihtela. Ko je njen jok nekoliko utihnil, je zdravnikov glas nadaljeval:

»Razumete, začutil sem, da sem našel neko oporno točko. Kadar se zgodi taka nesreča, človeku navadno ne ostaja nobena druga opora kot njegov verski čut. Telo bo vzdržalo, če je duša dovolj močna, ali ne bo vzdržalo, če je duša slabotna. Dalmain skriva v sebi veliko globlja čustva, kot smo si mogli misliti. Ko sva se tako pogovorila, sem mu svetoval, naj sprejme neke moje predloge...

Navsezadnje nima družine, čisto osamljen je tam in vsiljuje se mi vprašanje, če je sploh kdo poznal pravega Gartha, dušo tega človeka, dušo, ki se skriva pod njegovo površino...«

Jane je dvignila glavo ter rekla preprosto:

»Jaz sem jo poznala!«

»Že razujem!« je pripomnil zdravnik ter nadaljeval: »Vrniva se k podrobnostim. Garth je imel ob sebi bolničarja in nekega strežaja. Ko smo mu ponudili za bolniško strežnico neko sestro iz naše bolnišnice, jo je odločno odklonil. Ta bi s seboj prinesla nekaj ženskega sočutja. On pa je dejal, da noče, da se ga dotikajo ženske roke. Moral sem popustiti. Zdaj bolničarja ne potrebuje več, bolzato sem se spet spravil nanj, da mu pošljem sestro bolničarko, ki bi jo izbral sam, in ta bi mu bila tudi neke vrste tajnica: delala bi mu družbo, mu prebiralala pisma in nanje odgovarjala. Kopicijo se mu neodprta pisma. Moramo mu pomagati, da se tudi kot slepec spet vključi v življenje. In glejte, danes popoldne sem vzel v službo prav tako osebo, kakršno potrebujem. Izhaja iz dobre družine in ima vse potrebne lastnosti. Poleg tega je lepa, urejena, vzgojena, prav tako elegantno bitje, kakršnega bi si Garth želel imeti ob sebi, čeprav je bil tako izbirčen kot velik strokovnjak v presojanju lepote. Doktorju MacKenzieju, Garthovemu krajevnemu zdravniku, sem poslal opis te moje bolničarke-pomočnice. On bo pripravil bolnika, da jo sprejme, ona pa bo odpotovala k njemu pojutrišnjem. Prava sreča, da sem jo našel!... Vidite, draga Jane, vse gre po najboljši poti. Vsa moja pozornost velja samo vam. Zdaj bom pa pozvonil, da prinesejo čaj, popila ga bova v miru kar tukaj.«

Ko sta popila čaj, se je Jane v duhu povrnila v preteklost, v tiste dneve, ki jih je preživela v doktorjevi družbi, in začutila je, da lahko govori zaupno in odkrito.

»Deryck,« mu je rekla, »vse vam bom povedala. Govorila vam bom o svojem srcu, o svojih mislih in čustvih, kakor da gre za moje žile ali pljuča. Prosim vas, bodite zdravnik in spovednik obenem!«

Zdravnik je opazoval konce svojih prstov. S kratkim pogledom je ošinil Jane in prikimal z glavo, nato pa se zagledal v ogenj v kaminu.

»Deryck, moje življenje je bilo vedno tako samotno. Nikdar nikomur nisem bila nujno potrebna, nihče nikoli ni skušal spoznati pravega bistva moje narave...«

Doktor je že napol odprl usta, kot bi hotel nekaj reči, pa jih je brž spet zaprl in se zadovoljil s tem, da je namesto odgovora prikimal z glavo.

»Nikdar nisem bila ljubljena s tisto ljubeznijo, ki nas v srcu nekoga postavlja na prvo mesto, pa tudi sama nisem nikdar ljubila tako. Mnogi so bili mojemu srcu zelo blizu, toda danes razujem, da ta velika bližina še ne pomeni ljubezni...«

Zdravnik se je nasmehnil, ko je odgovoril: »Povsem točno, draga prijateljica. Gre za dvojce povsem različnih stvari.«

Slovensko versko središče

sv. Rafaela

v SYDNEYU

prireja 27. nov.

likovno razstavo:

BOG JE USTVARIL SVET

V BARVAH

Naše oči odkrivajo to lepoto. Nekateri med nami pa imate še poseben talent, da znate s čopičem in barvo prikazati lepoto pokrajine, ali izraziti svoja notranja občutja.

Vabimo vse Slovenke in Slovence, ki ljubite barvo in čopič ter slikate, da sodelujete na tej razstavi, ki hoče prikazati vsaj del slovenskega udejstvovanja na tem področju v Avstraliji.

Vsako lahko sodeluje na tej razstavi z največ štirimi svojimi deli.

Ker ima razstava namen prikazati slovenski delež likovnega ustvarjanja, je seveda možnost razstavljanja omejena na Slovence in na tiste, ki imajo s Slovenci bližnje sorodstvene vezi. (Za primer: žena je Slovenka, mož je Avstralec — mož lahko sodeluje na tej razstavi.)

Prijave sprejema SLOVENSKO

VERSKO SREDIŠČE

SV. RAFAELA,

P. O. Box 280,

Merrylands, N. S. W., 2160

NOVO KNJIGO smo prejeli v prodajo iz Argentine. Izdala jo je (kot svoje 113 izdanje) Slovenska kulturna akcija. Njen naslov je: BOJ ZA SLOVENSKO ŠOLSTVO NA PRIMORSKEM in opisuje, z dokumenti podprto, nesebično delovanje dr. Srečka Baraga, ki je bil začetnik in glavni pobudnik slovenskih šol pod Zavezniško vojaško upravo v Trstu in zaledju. Uspel je kljub neverjetnemu nasprotovanju tistih, ki so pod plaščem narodnjaštva tudi pri šolah hoteli iskati le lastne koristi.

Knjiga prav za prav vsebuje zgodovinske zapiske, zapuščino pokojnega prof. dr. Srečka Baraga, katerega pa je prehitela smrt, da bi jih sam uredil in izdal. Tako se je k delu spravil Alojzij Geržinič in nastala je knjiga, ki je vsekakor dobrodošel doprinos k resničnemu pregledu tistih povojnih let na Primorskem. Tudi med nami so mnogi, ki so bili takrat — ali kot starši, ali pa kot šoloobvezni otroci — del dogajanj, ki jih knjiga opisuje. Zato bo zanje to delo še večje vrednosti.

Knjiga je res vreden spomenik neumornemu garaču dr. Srečku Baragu. Pri nas jo bomo prodajali po deset dolarjev, hvaležni pa bomo za kak dodatni dar, ki bo pomagal argentinski SKA pri nadaljevanju kulturnega dela. Naj še omenim, da je bilo vsega skupaj tiskanih komaj 400 izvodov, pač zaradi argentinskih težkih razmer in izredne draginje. Zato nismo prejeli veliko število knjig.

Naj spet omenim prikupno žepno izdajo SVETEGA PISMA NOVE ZAVEZE, z mehкими plastičnimi platnicami in zelo lahko čitljivim tiskom. Za lažje razumevanje gotovih stavkov oz. izrazov ima tekst tudi kratko razlago.

Cena je šest dolarjev brez poštne.

»Imam precej prijateljev, ki so po večini mlajši od mene, ki mi v moji navzočnosti pravijo 'miss Champion', za hrbtom pa 'ljuba stara Jane'...«

Zdravnik se je spet nasmehnil. Tudi sam je večkrat slišal, da ji pravijo tako, toda vedno so to izrekli z največjim spoštovanjem.

»Moški se na splošno bolje razumejo z mano kot pa ženske. Ženske gledajo v meni predvsem duha in se me bojijo, svojim mladim prijateljem pa pomenim človeka, ki mu lahko zaupajo, starejšo sestro, v katero človek kar mora imeti trdno zaupanje. Med mojimi prijatelji, Deryck, je bil tudi Garth Dalmain...«

Jane je za trenutek utihnila, zdravnik pa je molče čakal, da je dekle spet spregovorila.

»Vedno me je privlačil in zanimal. Najbrž zato, ker je bil vedno tako izviren duh, ker je znal zanimivo pripovedovati, morda pa tudi zato — čeprav se tega nisem zavedala — ker je bil tako lep. Razen tega so v najinih življenjskih zgodbah presenetljive podobnosti: oba sva siroti, oba sva bogata, nobenemu od naju ni treba za svoja dejanja nikomur odgovarjati. Tako se je med nama počasi spletlo tesno prijateljstvo. Sproščeno sva se pogovarjala o ženskah, ki so mu bile všeč, in zanimalo me je, katera bo za vedno osvojila njegovo srce. Nekega večera, v slabe pol ure, se je nenadoma vse spremenilo. Oba sva bila gosta v Overdenu med množico povabljenih. Teta Georgina je priredila koncert, na katerega je povabila slavno pevko, ta pa je zaradi boleznih zadnji hip odpovedala nastop. Treba je bilo nekaj ukreniti in ponudila sem se, da bom pevko zamenjala in res sem potem tudi pela...«

»Aha!« je pripomnil zdravnik. *(Prihodnjič nadaljevanje)*

KNEŽAK

*Fr. Basil A. Valentine, O. F. M.,
SS. Cyril & Methodius Slovene Mission,
Baraga House, 19 A'Beckett St., Kew, Vic. 3101
Telefon: (03) 861 8118 in (03) 861 7787*

*Slovenske sestre – frančiškanke Brezmadežne
Slomšek House, 4 Cameron Ct., Kew, Vic. 3101
Telefon: (03) 861 9874*

+ V prihodnji številki MISLI bom pa svojemu imenu nad tipkarijo že lahko dodal ime p. Bernarda Goličnika. Vsaj upam, da ne pride kaj vmes. V zadnjem pismu je napisal: "... Zadrži me lahko samo bolezen ali smrt, ali pa če nas Rusi sestrelijo ..." V Melbourne prifrči v nedeljo 30. oktobra zvečer ob desetih (Qantas, Flight 14). Tako se bo triletno čakanje na mlajšo pomoč, ki je pri nas nujno potrebna, le srečno končalo. Kot bogoslovec je takrat odhajal od nas, kot duhovnik se zdaj vrača na delo. Obljubljen nam je za dobo treh let – no, morda bo pa le pognal kaj globljih korenin ...

Patru Bernardu ob vrnitvi med nas kličemo veselo dobrodošlico!

+ S prihodom p. Bernarda ne bo treba več najemati tujega duhovnika za deseto mašo druge nedelje v mesecu. To nedeljo imam poleg osme in desete maše doma še mašo v Geelongu ob pol dvanajstih ter popoldansko ob petih v St. Albansu. Zaradi desete maše bi moral opustiti Geelong, tega pa nisem hotel, ker bi imel težave spet začeti, prav gotovo pa bi izgubil popoldansko uro. Tako sem raje za domačo cerkev dobil avstralskega duhovnika (frančiškanskega patra iz našega semenišča v Box Hillu), ali pa hrvaškega Fr. Mihaliča, kadar je utegnil.

+ Tudi letos smo DAN OSTARELIH na tretjo septembrsko nedeljo lepo praznovali, četudi bi se lahko zbralo še mnogo več upokojenk in upokojencev. Nekateri najbrž res nimajo prevoza: domači jih žal niso voljni pripeljati, da bi vprašali koga drugega, pa jim je nerodno prav zaradi domačih. (Kako temu problemu odpomoči, mi je res uganka!) So pa spet drugi, ki kljub letom še nočejo veljati za stare. S silo res ne moremo nikogar vleči med ostarele, rad pa bi res poudaril, da biti star ni niti greh niti sramotno. Vsi, ki so bili ta dan med nami, so vse urice preživeli v prijetnem domačem razpoloženju in najbrž nikomur ni žal, da je prišel.

Že med mašo smo se posebej spomnili naših gostov dneva. Kdor izmed njih je želel, je lahko pristopil med mašo bliže oltarja k prejemu zakramenta svetega maziljenja. Saj je ta zakrament za zdravje in pomoč, ne za smrt, kot nekateri mislijo ter se ga boje in z njim odlašajo do zadnjega (takrat pa velikokrat zamude priliki zanj). Že samo leta so dovolj velik vzrok za prejem tega zakramenta. – Če sem prav štel, sem med mašo dvaindvajsetim upokojenkam in upokojencem podelil sveto maziljenje: naj jih božja milost ohrani zdrave in zadovoljne še dolgo vrsto let!

Med mašo so lepo prepevali pevci iz Geelonga pod vodstvom g. Lojzeta Furlana, ki so za ta dan že več let med nami. Veseli smo jih in so dobrodošli!

V dvorani smo imeli za goste dneva najprej nekaj

točk odrskega nastopa, za katere so vsem sodelavcem iz srca zahvaljujem. S pesmijo so nastopili tudi naši pevci iz Geelonga in pokazali, da ne znajo samo cerkvenih. Za dobro kosilo pa je poskrbela s. Ema ob postrežbi članic Društva sv. Eme, za dodatek h kosilu in popoldanski prigrizek pa tudi sestre in nekaj dobrotnic in je bilo za vse vsega dovolj. Čas je minil ob klepetanju in petju, igranju tombole in pričakovanju oznanila, kakšen je letošnji uspeh WALKATHONA.

+ WALKATHON se je pričel okrog pol dveh. Vreme za hojo dvanajstih kilometrov, za katere so udeleženci več tednov nabirali sponzorje, je bilo lepo: ni bilo vroče, pa tudi padalo ni. Kot običajno je poleg mladine hodilo tudi nekaj starejših oseb. Nabiralnih pol je bilo letos oddanih 56, a hodilo jih je nekaj manj, ker so nekateri vzeli več pol. Naj se kar tu zahvalim vsem, ki so nadzirali potek Walkathona. Enako trem podjetnim računarjem (Marko Zitterschlager, Stanko Penca in Florjan Škraba), ki so med časom Walkathona pridno računali vsote posameznih pol in seveda skupni znesek prireditve. Okrog štirih smo že mogli oznaniti uspeh letošnjega Walkathona.

+ Kljub strahu, da bo letos uspeh WALKATHONA manjši, sem bil prijetno presenečen: še nobeno leto niso udeleženci toliko nabrali. Vsota, ki so jo dobili računarji iz nabiralnih pol, je bila \$ 5.060,79. Zaradi nekaj pogrškov v naglici in nekaterih dodanih darov sponzorjev je pravilna vsota še višja: \$ 5.138,09 sem z veseljem vpisal v Sklad našega bodočega DOMA POČITKA.

Med udeleženci do 25 let starosti je letos največ nabrala Anita Pahor (\$ 660.–) in je dobila za nagrado knjigo "Slovenian Heritage" (Dr. E. Gobec). Druga je bila Majda Barič (dobila je za nagrado daljnogled), tretjo nagrado (namizni večni koledar s pisalom) pa je dobil Rajko Jager iz Geelonga. Med udeleženci nad 25 let starosti pa je dobila prvo nagrado (nabrala je vsoto \$ 900.–) sestra Maksimilijana Kaučič in prav tako

dobila knjigo "Slovenian Heritage". Manjše spominke nagrade za nabrano vsoto nad 50 dolarjev je letos prejelo 22 udeležencev, kot vsako leto pa posebno nagrado tudi najmlajša udeleženka, tokrat šestletna **Burgerjeva Anamarija**.

Naj se iz srca zahvalim vsem udeležencem letošnjeje WALKATHONA. Finančni uspeh je bil zares lep, nič manjši pa tudi moralni uspeh: zavest, da smo storili nekaj v dober namen in da je s tem našim sodelovanjem tudi cilj – DOM POČITKA – spet blizu ureditvi. Bog povrni vsem!

+ Na nedeljo 2. oktobra, ko katoliška Cerkev v Avstraliji obhaja izseljensko nedeljo, smo imeli v stolnici sv. Patrika zopet vsenarodno bogoslužje. Narodnosti, ki so v teku desetletij emigrirale v melbournsko nadškofijo, se vsako leto ta dan s svojimi narodnimi nošami, zastavami in banderi zberejo okrog nadpastirja, z njim pa somašujejo vsi izseljenski duhovniki. Letos je v odsotnosti nadškofa (je v Rimu na škofijski sinodi) vodil bogoslužje pomožni škof J. Kelly. Slovenci smo sodelovali tudi s tem, da je mašne darove prinesel k oltarju naš par v narodni noši.

Slovenska skupina ni bila ravno tako številna kot nekatere druge (zlasti vietnamska), pa vendar smo kar dostojno predstavljali svoj narod. Obenem smo ta obisk stolnice združili tudi s svetoletnim romanjem in prosili Boga za spravo med nami in z Njim.

Vsem udeležencem prirčna hvala, zlati pa narodnim nošam!

+ Na sobotni večer 24. septembra smo imeli v Baragovi dvorani že naše tradicionalno srečanje bivših fantov Baragovega doma in njih družin. Što tradicijo smo pričeli na prvo obletnico ustanovitve hostela (Baragov dom je pričel delovati 16. septembra 1960) in jo ponavljamo leto za letom s prijetnim domačim večerom. Na jubilejni torti (zanjo zahvala sestram!) je vsako leto ena svečka več – letos jih je bilo torej že 23 in jih ni tako lahko ugasniti z enim pihom. Letošnji zmagovalc je bil Matija Štukelj.

Imeli smo tudi srečolov, otroci so se šli tekme z ladjicami, za ples pa sta poskrbela Ivan Petelin s harmoniko ter Branko Kojc s kitaro (dokler je obstojal, je igral orkester "Bled", ki je bil rojen v Baragovem domu), mize pa so bile tudi obložene. A vseeno menim, da bi lahko vse več bivših fantov Baragovega doma mislilo na ta večer ter pripeljalo svoje družine. Saj se nekateri zelo poredko srečujejo, ali pa sploh ne. Vsaj tu je lepa prilika, da se spet vidijo in ugotove, koliko so se postarali od prejšnjega leta ali celo let...

+ Poroko naj omenim eno in sicer na dan 8. oktobra v cerkvi svete Družine v Geelongu: zakonsko zvestobo sta si obljubila **Drago Starc** in **Estera Bratovič**. Ženin je iz Smokvice, župnija Movraž, nevesta pa je doma iz

Geelonga, po materi slovenskega rodu. Paru želimo obilo božjega blagoslova!

+ Krst pa smo imeli dan kasneje, 9. oktobra, v naši slovenski cerkvi: **Amanda Marie** bo ime hčerkici, novi članici družine Slavka **Habjan** in Lilijane r. Šabec. Pri nesli so jo iz Mitchama. Iskrene čestitke družini!

+ Prvoobhajancev bomo imeli letos petnajst, ki že od začetka šolskega leta redno hodijo k verouku. Zakrament sprave bodo prejeli proti koncu oktobra, za prvo obhajilo pa smo spet izbrali praznik Kristusa Kralja, tretjo nedeljo v novembru (20. nov.) pri deseti maši. Bo lepa slovesnost tudi za vse.

+ Na tretjo oktobrsko nedeljo praznujemo že petnajstletnico blagoslovitve našega svetišča sv. Cirila in Metoda – blagoslovil ga je koprski škof dr. Janez Jenko na tretjo oktobrsko nedeljo leta 1968. Razen slovesnejšega bogoslužja posebnega proslavljanja ne bomo imeli, zahvalimo pa se Bogu prav iz srca za vse milosti, ki smo jih v teku let v naši cerkvi prejeli. Zdi se mi, da mnogi ne znajo ceniti, kaj nam domači božji hram s slovenskim bogoslužjem pomeni sredi tujine. Drugi pa se ga spet in spet poslužujejo ter jim ni žal nekaj kilometrov več prevoza. Končno je res, da je vsaka cerkev izseljenske skupine (z razliko od farnih krajevnih cerkva) slejkoprej zapisana koncu – ta pa zavisi od ljudi, ki jo obiskujejo (še bolje rečeno: ne obiskujejo). Rojaki, ki jim naša cerkev ni kaj prida mar, ji s tem nehote jemljejo leta obstoja. Vredno pomisleka in pametnega ravnanja, da podaljšujemo življenje našega verskega in kulturnega središča.

+ Na prvo nedeljo v novembru se bomo zopet zbrali na slovenskih grobovih keilorskega pokopališča k skupnim molitvam za naše rajne. Pričetek bo ob dvanajstih. Komaj najdem vse grobove, toliko jih je že. Zato naprošam svoje pokojnih, da mi pomagajo s tem, da stojijo ob grobu. Obenem prosim vse tiste, ki so na pokopališču oddaljeni od glavne skupine, naj sodelujejo s svojim obnašanjem kraju primerno.

Isti dan (6. nov.) ob petih bomo imeli spominško slovesnost v čast pokojnim tudi pri znamenju na elthamskem gričku. Zlasti člani S. D. M. ste vabljeni k udeležbi.

+ Grobove v Geelongu bomo skupno obiskali na drugo nedeljo v novembru po tamkajšnji slovenski maši, enako v Wodongi na četrto nedeljo novembra, ko imamo spet slovensko mašo ob petih popoldne.

+ Večerno mašo bomo imeli pri nas na dan VSEH SVETIH (torek 1. nov.), ko je v Avstraliji tudi zapovedan praznik. Enako naslednji dan (sreda 2. nov.) ob spominu vseh vernih duš. Udeležite se bogoslužja in vključite v naše skupne molitve svoje rajne!

Enako bo večerna maša tudi na prvi petek (4. nov.) v čast Srcu Jezusovemu. Prav tako na ponedeljek 21. novembra, ko obhajamo praznik Marijinega darovanja. Vabljeni!

+ V St. Albansu je 15. septembra umrl, zadet od srčne kapi, ANTON SOKLER, ki je bil rojen 28. maja 1912, Trešišče, Slovenija. Tako krajevno ime nam je povedala žena pokojnega, ki je nemškega rodu. Moram priznati, da ga še nisem slišal – morda bo kdo bralcev vedel, v katerem delu Slovenije je. Pokojnik je bil med vojno interniran v Franciji in nato v Nemčiji, kjer je ostal po končani vojni in se leta 1948 v Rosenheimu poročil z Ano Kalmbach. V avgustu 1950 ju je ladja MV "Ana Salem" pripeljala v Avstralijo, kjer si je Anton najprej našel zaposlitev kot železniški delavec, kasneje pa je preseljal v tovarno. Od leta 1977 je bil v pokoju in nič kaj dobrega zdravja. Poleg žene zapušča tri odrasle hčerke: Anne Marie, Friedo in Christino. Po pogrebni maši v cerkvi Srca Jezusovega v St. Albansu je bil 18. septembra pokopan na keilorskem pokopališču.

+ Na nedeljo 18. septembra zjutraj je zaključila zemsko življenje in trpljenje zadnjega leta boleznj MARIJA ŠKVOR r. Cenčič. V lanskem avgustu jo je zadela možganska kap, postala je nepokretna težni mogla govoriti – in pričelo se je počasno umiranje. Nekaj dni pred smrtjo je bolnica prejela sveto mazičenje, ki jo je dokončno pripravilo za odhod v večnost. Pokojnica je bila rojena 8. januarja 1915 v Robedišču, občina Breginj. V Logju se je na zadnji dan leta 1941 poročila z Jožefom Škvor, ki je doma iz istega kraja. V Avstralijo pa je družina emigrirala preko Nemčije: v novo domovino je dospela v oktobru 1950 na ladji "Gen. Muer". Za novi začetek so si izbrali Melbourne, kjer so dolgo let živeli v Ringwoodu, zadnja leta pa v novem naselju Mooroolbarku. Bolnica je dobila bolniško in zdravniško oskrbo v Walmsley Village Nursing Home, Kilsyth, kjer je tudi umrla.

Molitev rožnega venca na predvečer pogreba kot tudi pogrebna maša v sredo 21. septembra je bila v farni cerkvi v Croydonu, pokopana pa je bila na poko-

pališču v Lillydale. Poleg moža in že odraslega sina Klavdija z družino zapušča pokojna Marija tu v Melbourneu tudi svojo sestro Rozalijo Cenčič, v domovini pa še tri sestre in štiri brate.

+ V okraju St. Albans je 3. oktobra sledila še ena nepričakovana smrt slovenskega rojaka: MIRKA REPARJA so našli zjutraj mrtvega na njegovem domu. Zadnji čas se ni počutil zdrav, otekel mu je tudi vrat, a zdravniško pomoč je odlašal. Ravno je bil pri njem na obisku brat Stanko iz Kanade, ki gotovo ni pričakoval, da je prišel v Avstralijo – na pogreb. Pokojnik je bil rojen 25. oktobra 1927 v Globinjaku, Planina pri Sevnici. Poročil se je v Celju. Z družino je odšel v Avstrijo, v Avstralijo pa je Reparjeve v januarju 1959 pripeljala ladja "Queen Friderica". Ves čas so živeli v St. Albansu, kjer so si postavili tudi dom. Od dveh sinov je ob vdovi Mariji ostal Albin, dočim je Marijan pred nekaj leti umrl.

Pogrebno mašo smo imeli v sredo 5. oktobra pri Srcu Jezusovemu v St. Albansu, grob pa je dobil Mirko na pokopališču Footscray, kjer že počiva omenjeni pokojni član družine.

+ Vse tri naše pokojne zadnjega meseca priporočam v spomin pred Gospodom, vsem njihovim sorodnikom pa naj bo tu izrečeno tudi v imenu naše skupnosti iskreno sožalje.

POČITNICE NA MORJU. – Že več ljudi je hotelo vedeti, če bomo tudi letošnje počitnice dobili za slovensko kolonijo bivši samostan "Grey Friars", Mount Eliza. Da, za tri tedne bo naš! Tu so datumi letošnjih počitniških dni, da bo nameravanim udeležencem lažje načrtovati:

Prvi, družinski teden, se bo pričel na nedeljo 8. januarja pop. in končal v soboto 14. januarja popoldan.

Drugi, dekliški teden, bo od nedelje 15. januarja pop. pa do sobote 21. januarja popoldan.

Tretji, fantovski teden, pa bo od nedelje 22. januarja pop. do sobote 28. januarja popoldan.

Več o naši koloniji pa v prihodnjih številkah.

Nekaj prijav smo že prejeli, ostale naj kmalu slede!

Cvetje vseh vrst in za vse prilike
nudi melbournskim Slovincem

ANN-GWENN BOUTIQUE FLORIST

186 Moreland Road, Brunswick, Vic.

Tel.: 386 5496 – Po urah: 470 4046
in 470 4095

Vprašaj za ime: GIOVANNA VERGA

Melbournskim Slovincem se priporoča
KAMNOSEŠKO PODJETJE

VIZZINI MEMORIALS

Verga Bros. Pty. Ltd.

9 TRAVALLA AVE., THOMASTOWN, VIC.

Telefon: 359 5509,

doma: 470 4046 in 470 4095.

Nagrobne spomenike izvršujemo po dogovoru.

Garancija za vsako delo!

DAN MIRU bo Cerkev 1. januarja 1984 slavila že sedemanjstič. In vedno bolj se širi po vsem svetu ter ga pozdravljajo tudi nekatoličani. Vsako leto mu da papež tudi posebno pomembno geslo. Za dan novega leta 1984 je geslo že določeno in tudi objavljeno. Glasi se: **Mir in spreobrnjenje srca.** Ob izbiri sta na papeža očitno vplivala dva dogodka: sveto leto odrešenja in pa spravi posvečena škofovska sinoda.

“Mir ustreza novemu srcu. Vsak posameznik mora premagati ovire, ki jih je postavil v svojem srcu, in služiti miru med narodi in v svojem narodu. Spreobrnjenje, torej novo srce v vsakem človeku, naj bo temeljna, nujno potrebna pot v smeri k miru. Trdo srce pa pomeni, da bodo ovire na poti do miru le počasi odstranjene,” piše v vatikanski listini. O tem, kako naj bi uresničili službo za mir, pa listina pravi: “Zagotavljati spoštovanje človekovih pravic, zahtevati pravičnost, doprinesiti delež k skupni blaginji.” To so osnovne zahteve ljubezni, “resnična gonilna sila zgodovine in resničnega človeka vrednega življenja.” Priče tega miru pa naj se pokažejo v družinah, šolah, svetu dela, v vladah narodov in v mednarodnih odnosih.

PRED LETI so razni “preroki” napovedovali, da bodo tatovi avtomobilov, ki so naše avstralsko družbeno zlo, izumrli, ko bo imel vsak tretji ali četrti Avstralec svoj avto. Pa so se hudo zmotili. Ta čas je že tukaj, tatov avtomobilov pa kar ni zmanjkalo in nič ne izgleda, da jih kdaj bo konec. Njih število se je še pomnožilo. Trgovina z avtomobili pri nas v Avstraliji naravnost cvete. Lansko leto so samo v NSW ukradli 49.500 avtomobilov – en avto vsakih dvajset minut. V Viktoriji pa ni nič boljše. Lani je morala samo ena od zavarovalnic izplačati za ukradene avte 63 milijonov – nič čudnega, da tudi zavarovalnina samo raste in raste. In vse izgleda tako, da zapiske o kraji vozil vodijo bolj zavarovalnice kot pa policija. Ta ima krajo avtomobila še vedno za “lažjo vrsto tatvine”. A tako je bilo včasih, ko so tatovi ukradli avto, da so ga uporabljali nekaj uric, nato pa ga pustili ob cesti, velikokrat popolnoma nepoškodovanega. Danes pa so na delu celi sindikati. Ukradena vozila čez noč prepeljejo v drugo državo, na stotine kilometrov daleč: tam dobe novo barvo in drugo tablico, pa so dobro prodani . . .

VATIKAN je priznan kot država, četudi je to najmanjša država sveta. Državljanov ima 420: poleg papeža Janeza Pavla II. je med državljani še 36 kardinalov, 176 sodelavcev diplomatske službe

svetega sedeža in 35 prelatov, škofov ter pripadnikov raznih redov. Prišteti je treba še sto švicarskih gardistov ter 73 laikov, ki so v Vatikanu kakor koli zaposleni. V poslopih, ki so zunaj vatikanskega območja, pa živi še kakih 2500 oseb, ki imajo v Vatikanu svojo službo.

POROČILO IZ RIMA nas tolaži, da število duhovnikov po vsem svetu počasi pa gotovo zopet narašča. Zadnja statistika (za leto 1981) nam pove, da je bilo to zadnje leto posvečenih 5889 novomašnikov, kar je za 1,8 % več kot leta 1980. Število vseh duhovnikov na svetu je v letu 1981 točno 411.074. Evropa jih ima 55,4 % (v številu 240.124), na drugem mestu pa je Amerika s 120.244 duhovniki.

Ob vsem tem res še ne moremo reči, da je kriza duhovniških poklicev za nami. Je pa le dober znak in nam vsem v vzpodbudo, da se poklicev posebej spominjamo v svojih molitvah.

VSAKOLETNO binkoštno srečanje slovenskih izseljencev v Zahodni Nemčiji je privabilo v Augsburg nad 400 rojakov iz raznih krajev. Najprej so se zbrali pri bogoslužju, nato pa v prostorni dvorani, kjer so imeli kulturni ter zabavni spored. Letošnje srečanje je imelo geslo: **Življenje je dar!** Pozdravno pismo sta udeležencem poslala tudi ljubljanski nadškof dr. Šuštar in pa škof dr. Lenič.

AVSTRALIJA je priznani osmi največji pridelovalec in tretji največji izvoznik žita na svetu. Po lanski izredno sušni letini so z avstralskih polj pospravili osem milijonov ton pšenice, sedanji pogoji pa so veliko boljše. Zasejali so 13 milijonov hektarov in upajo, da bo pridelek presegel dvajset milijonov ton. To naj bi bilo za dva milijona ton več kot pa je znašal pridelek rekordne letine 1978.

Za pšenico iztrži Avstralija letno okoli 3,5 milijarde dolarjev in je to njen najpomembnejši izvoz. Največ žita, približno 40 % vsega letnega izvoza, proda Avstralija Kitajski.

AVSTRIJSKE OBLASTI na Koroškem so po svoje gledale na vprašanje o individualni zaščiti vsakega člana narodne skupnosti. Mihi Zablatniku celovško okrajno glavarstvo ni hotelo priznati, da v slovenščini dostavljen odlok ni samo prevod, ampak ima isto veljavnost kot odlok v nemščini. Mož se je pritožil na ustavno sodišče na Dunaju, ki je razsodilo zadevo njemu v prid. Po razsodbi sodišča morajo uradi priznati in upoštevati želje posameznega člana narodne skupnosti, če ta zahteva slovensko uradovanje. Razsodba se glasi, da v primeru, če član slovenske narodne skupnosti zahteva odlok v slovenščini, je ta veljaven šele od datuma dostave v slovenskem jeziku.

brez ozira na prej izdani nemški odlok.

Zanimivo bo slediti, če bodo avstrijske oblasti na Koroškem odločitev ustavnega dunajskega sodišča tudi zares izvrševale. Včasih tisto, kar je črno na bellem, v vsakdanji praksi tako malo velja . . .

DR. EDVARD GOBEC je bil v MISLIH že velikokrat omenjen kot vodja Slovenskega raziskovalnega inštituta (Slovenian Research Center of America), ki neumorno zbira in piše ter izdaja članke in knjige, za slovensko izseljenstvo zares neprecenljive vrednosti. Je profesor sociologije in antropologije na Kentški univerzi države Ohio, ZDA. Je tudi predsednik odbora za vzgojo pri narodni zvezi ameriških etničnih skupin (Educational Committee of the National Confederation of American Ethnic Groups). Po poročilu v "Ameriški domovini" je bil ta naš priznani kulturni delavec Slovenije v svetu ob priliki Tedna usuznjenih narodov gost predsednika ZDA Ronalda Reagana.

NOVEGA SVETNIKA nam poklanja letošnji oktober. Pa ne osebo, ki je živela stoletja pred nami, ampak preprostega kapucinskega patra našega časa, LEOPOLDA MANDIČA, ki je kot redovnik deloval v Padovi v Italiji in tam tudi umrl 30. julija 1942. Rodil se je 12. maja 1866 v Hercegovnem v Dalmaciji, med blažene pa je bil prištet 2. maja 1976. Njegovo življenje je mozaik samih preprostih dejstev, a polnih zveste službe Bogu in bližnjemu.

IRSKA je izvedla 7. septembra letos referendum, ki je jasno pokazal, da je velika večina prebivalstva odločno proti uzakonjenju splava. Referendum bo zakonu pridal dodatek, ki daje nerojenemu otroku pravico do življenja. Po papeževih besedah je bilo to "pričevanje pred Evropo in vsem svetom o dostojanstvu in svetosti človekovega življenja od spočetja pa do smrti". Žal se je toliko drugih evropskih krščan-

Se želite naučiti voziti avto?

ŠOFERSKI POUK

Vam z veseljem nudi

"FRANK'S AVTO ŠOLA"

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST,
N.S.W., 2165
Telefon: 72 1583

skih narodov, tudi italijanski, ravno na tem polju kaj slabo izkazalo. Toda čim je splav uzakonjen, se odpro vrata na široko vsem mogočim izrabam in zlorabam. Nato pa je na vrsti še uzakonjenje evtanazije — umetno uničenje življenja ostarelih ali neozdravljivo bolnih ter pohabljenih . . .

EVTANAZIJO zadnji čas zelo propagirajo tudi pri nas v Avstraliji. "The Refusal of Medical Treatment Bill", ki bo odprl, če bo sprejet, široko pot do te zlorabe človekovih pravic do življenja, skriva v sebi veliko nevarnost in bi se moral enostavno imenovati "Euthanasia Bill". Katoliška Cerkev je v svoji skrbi za človekovo življenje odločno proti in ne more ter ne sme odstopiti od božjega nauka. Cerkev vedno uči, da je življenje sveto. Bog ga da in Bog ga lahko vzame. Dolžnost katoličana je, da življenje varuje, četudi ni njegova dolžnost, da bi z umetnimi sredstvi podaljševal proces umiranja. Ta nauk pa se zelo razlikuje od tega, kar bi radi pri nas uzakonili.

Sleherni katoličan bi moral trdno štati na stališču Cerkve, ki odločno zavrača umor nerojenega otroka, umor rojenega a pohabljenega, kakor tudi vsakega ostarelega, pohabljenega ali neozdravljivo bolnega.

Dr. J. KOCE, Flat 2, 139 High St., Kew, Vic. 3101 — Tel. 862-3027

(Najstarejši tudi po letih objavljanja oglasov v Mislih)

ČE HOČETE POTOVATI,

se z zaupanjem obrnite name. V moji odsotnosti me nadomestuje v uradu gospodična GABRIJELA, ki Vam bo šla v vsem na roko. Če pridete na agencijo in me ni tam, vprašajte za GABRIJELO, lahko pa ji tudi telefonirate na telefon agencije: 329 - 6833

CONCORDE INTERNATIONAL TRAVEL, 541 King Street,
Melbourne, 3003 -- Tel. 329 - 6833 . -- Consultant DR. J. KOCE

DEČEK IN SONCE

Dobro jutro, sonček!
Kje si se mudil,
da tako si pozno
čez goré prilil?

Ali teti luni
tam si krajšal čas,
ali k zlatim valčkom
morskim šel si v vas?

"K zlatim valčkom morskim
nisem stopil v vas;
tudi k teti luni
ne za kratek čas.

V daljnem kraju rože
prelepo cveto,
so pri njih ostali
žarki za goro.

Tam iskal sem žarkov,
skupaj sem jih zbral;
da ustrežem tebi,
sem ti jih poslal."

Srečko Kosovel

Dragi striček! Ko mi mama pomaga brati druga pisma Kotičkarjev, sem se namenil, da bom še jaz nekaj napisal in postal Tvoj Kotičkar. Pa saj Kotičkar sem že, ko greva z mamo od vrste do vrste Kotička, kadar pride nova številka MISLI. Tudi sestra Tanya je zraven, včasih pa še starejši brat Tony. Če nihče od nas ne ugame besede, nam jo mama pove po angleško. Potem pa se kosamo, kdo si bo katero besedo hitreje zapomnil. Tudi mama Te pozdravlja, najbolj pa seveda jaz – Peter Flerin, 11 let, Hamilton, Vic.

— Peter Flerin

DRAGI OTROCI!

Danes vam tole piše p. Ciril iz Sydneya, ustavili se bomo torej pri nas v Merrylandsu. Deset minut hoje od slovenske cerkve žive STEPANČIČEVI. Če potrkamo pri njih, odpreta mama ali ata, BREDA (Brigita) pa priteče potem od svojih knjig. Je pridna študentka prvega letnika medicine na University of New South Wales. Dne 12. oktobra je praznovala svoj 19. rojstni dan in ker sem jo obiskal le dan zatem, sem ji želel še naprej lepo mladost in božjega blagoslova.

Breda je resno dekle, kar pa ne pomeni, da ni nasmehjana. Že v Cedron College, ki ga je obiskovala šest let, je spadala med tisto skupino deklet, ki niso kadile, niso hodile v disko in jim je bila šola prva skrb. Nič čudnega, da so jo dekleta izbrale za "Head Girl" šole.

"Lepo slovenščino govoriš," jo pohvalim. "Po domače govorim," se nasmehne. "Vesela sem, da lahko govorim po slovensko in da sem deležna slovenske kulture. Vse to človeka bogati."

Breda je bila ves čas šolanja zelo povezana s tukajšnje avstralsko župnijo: mlajšim otrokom je celo razlagala zgodbe svetega pisma. Zdaj jo zaposluje študij. Včasih sodeluje z branjem berila pri naši maši in prizna, da je prav s tem veliko pridobila. Pa tudi drugače rada bere, za razvedrilo pa plava in igra tenis.

Ko sem dejal, da je Breda resno dekle, sem pri tem mislil predvsem na resen odnos do življenja, do dela, do poklica, kulture in vere. Nekaj, kar danes redko najdeš pri mladem človeku. In ko sem jo vprašal, zakaj se je odločila za študij medicine, mi je odgovorila: "Rada imam znanost, toda še rajši bom pomagala ljudem." V zdravniškem poklicu vidi neposreden stik s človekom, otipljivo pomoč bližnjemu.

Letos v aprilu je časopis "The Catholic Weekly" poročal o finalu tekmovanja debatnih skupin katoliških šol v N. S. W. Ena od treh deklet zmagovalne skupine letošnjega leta je bila tudi naša Breda. Bila je objavljena tudi slika deklet s škofom Johnom Heapsom (za vzhodni del Sydneya). Breda, le ponosno drži v rokah zaslužen priznanje in ostani še naprej tako dobra! V veselje in ponos staršem, pa tudi slovenski skupnosti.

PASCOE VALE, VIC. – Najprej: avstralski Slovenci smo zares lahko ponosni na harmonikaša – prvaka Branka Tomažiča-Srneca. Res ga je užitek poslušati in vsi mu želimo še veliko veliko lepih uspehov.

Seveda se je pri tem spet zganila moja pesniška žilica. Tole je prišlo na dan – morda boste pa le našli kaj prostora v "Mislih":

PRVAK – HARMONIKAS

Branko, naš harmonikaš
– z njim lahko se pobahaš:
trikrat že postal prvak
– slovenski fant je ta junak.

Zelo ga glasba veseli,
naprej študirat si želi.
Kanádo fant si je izbral –
bo tudi tam prvak postal?

Učitelj ga je bil vesel:
naj napreduje – mu želel.
Ponosni smo Slovenci vsi:
prvak naš Branko naj živi!

Rada pa bi dodala še nekaj vrstic v imenu melbournskih upokojencev. Vsi se prav pristrčno zahvaljujemo našemu cerkvenemu središču v Kew za lepo preživeto tretjo septembrsko nedeljo – našo nedeljo.

Hvala sestram za dobro kosilo! Moj mož je rekel: Kuharici zlato medaljo! – prav vsi smo soglašali z njim. Hvala tudi vsem, ki ste pomagali. Hvala pevcem iz Geelonga in vsem drugim, ki ste nas razveselili na odru. Zanimiv recept, kako se dela testo za potico, so nam pokazale praktične kuharice s tako spretnostjo, da bi bile vredne priti na televizijo. (Oj pozabljenost, jaz pa sem to zadevo pri tipkarji pozabil omeniti! Pa še meni so na odru pekle tisti nesrečni jabolčni zavijač z očali . . . No, pa naj bo tukaj izrečena zahvala za nastop – in kuharski recept! - Op. urednika)

Vse nas je veselilo, da je letošnji Walkathon prinesel več denarja za Dom počitka kot pa druga leta.

Naj za konec povem še nekaj: opazila sem, da mar-

križem
australske
slovenije

sikoga ni več med nami – kar preveč naših let jih je zadnji čas odšlo v večnost. Število se manjša, novi pa kar ne marajo prisesti k mizi ostarelih. Grda je ta zadnja beseda, pravijo, jaz pa z njimi – soglašam. Lepo prosim, vas izobražence, ki imate kaj pri tem: spremenite besedo "ostareli" v upokojence! Star noče biti nobeden, upokojenci pa bi bili radi mnogi še prezgodaj . . .

Prav pristrčen pozdrav in še enkrat hvala vsem, ki se za sam božji lon trudite v razvedrilo bližnjega! – Marcela Bole.

EDGECLIFF, N. S. W. – V avgustovi številki "Misli" sem v rubriki "Z vseh vetrov" bral na strani 218, da ima Jugoslavija sedaj (leto 1982?) negativno "trgovsko bilanco" US \$ bill. 12.–. Ne vem, kje je dobil Vaš poročevalec to številko, ki je popolnoma napačna in nesmiselna. Mogoče je dopisovalec sešteval vsote raznih let, kar je seveda tudi narobe.

Priporočam se Slovincem
vzhodnega dela velikega Melbournea
za vsakovrstna avtokleparska dela,
avtobarvanje in podobno.

Popravljam zasebno in za vse večje zavarovalnice.

A. V. MOTOR BODY REPAIRS
1/117 LEWIS RD., WANTIRNA SOUTH, 3152,
VIC. — Telefon delavpice 221 5536

TOWING SERVICE 24 ur dnevno
na telefonu 221 5757
ali pa doma — 232-4314

Rojak VOJKO VOUK

SLOVENIAN FUNERAL SERVICE

Funerals of Distinction Pty. Ltd.

A.F.D.A.

724 5408

17 Railway Parade, Fairfield, 2165

72 3093

Sydneyskim Slovincem v času žalovanja 24 ur dnevno na uslugo: v velikem Sydneyu, na deželi, v Canberri A.C.T., kakor tudi pri meddržavnih ali prekomorskih prevozih pokojnih.

Urarsko in zlatarsko podjetje

Alexander

WATCHMAKER and JEWELLER
190 Church Street (vagal Macquarie St.)
Parramatta, N. S. W.
Telefon 633 1384

vam nudi 10% popusta pri vsakem nakupu, 20% pa na vsa popravila ur in zlatnine ter šest mesecev garancije.
Engraviranje imen brezplačno.

HANDMADE JEWELLERY DESIGNED AND
MADE IN OUR OWN WORKROOM.

Sydneyski rojaki, pridite in se sami prepričajte o ugodnih pogojih. — Priporočata se

E. & C. ROBNIK

Zunanja trgovinska (ne trgovska!) bilanca je razlika med izvozi in uvozi. In da se pokrijejo primankljaji pri trgovinski in plačilni bilanci, se najemajo zunanja posojila. Torej v letu 1982 je bila jugoslovanska zunanje-trgovinska bilanca minus US \$ bill. 3.1, plačilna bilanca US \$ bill. -0.5 in zadolženost tujini (ta zadnja vsota se ujema z Vašim poročilom) US \$ bill. 20.—. Za vire glejte: O. E. C. D. Economic Surveys 1982 — 1983, Yugoslavia, Paris, May 1983, strani 24, 27 in 24. — Vse dobro in lep pozdrav! — **Tomaz Možina.**

Op. ur. — Hvala za popravek, bolj pa bi ga bil vesel, če bi prišel takoj po izidu avgustove številke, ne šele po eni vmesni, ko na odgovorni članek bralci najbrž ne mislijo več. — Moram priznati, da se sam na ekonomske številke in izraze ne spoznam — pač zaupam podatkom, ki jih dobim iz raznih virov. V MISLIH objavljene številke so bile vzete, če se prav spominjam, iz pariškega "Le Monde" — seveda preko druge roke, kar vsekakor poveča možnost pomote.

EAST RINGWOOD, VIC. — Gospa Srnec mi je dala zadnji izvod MISLI. Bil sem prijetno iznenaden, da

SLOVENSKO MIZARSTVO

se priporoča melbournskim rojakom
za izdelavo kuhinjskih omar
in drugega pohištva
po zmerni ceni.

Telefon:
459 7275

FRANC ARNUŠ
76 Beverley Road,
ROSANNA, Vic.

ste ob Mladinskem koncertu omenili tudi skromno sodelovanje naše harmonikarske skupine — Eastern Suburbs Accordion Orchestra. Ob tej priliki sem tudi zvedel, da bo naslednja številka imela poseben članek o naših dveh koncertnih prireditvah v Baragovi dvorani. To mi daje priložnost, da Vam pošljem teh nekaj vrstic.

V imenu Eastern Suburbs School of Music ter Eastern Suburbs Accordion Orchestra bi se rad zahvalil slovenskemu verskemu središču s patrom Bazilijem na čelu, vsem pomočnikom in celotni slovenski skupnosti za vso pomoč in oporo pri obeh naših celovečernih prireditvah "Accordion in Concert". Z zadovoljstvom lahko poročam, da sta bila oba večera zelo uspešna, tako glasbeno kot finančno — to pa ne bi bilo mogoče brez Vaše pomoči. Zato se čutimo dolžniki in se bomo radi volje odzvali, če bi nas kdaj koli v bodočnosti potrebovali. Tako jaz kot harmonikarji bomo samo veseli, če bomo lahko ustregli. Še enkrat: Iskrena zahvala!

Naj mimogrede tudi omenim — saj bralce gotovo zanima, da se Branko počasi privaja Kanadi in je že ves v glasbenem študiju, četudi so bili začetki težki. Fant se še bori s težavami drugih metod učenja, pa tudi privajanjem novemu okolju ter domotožjem, saj je privikrat sam od doma — a kakor izgleda, se dobro drži. Vsem pošilja pozdrave in obljublja, da se vidimo prihodnje leto.

Ortopedske lesene čevlje (cokle) morete kupiti pri slovenskem podjetju, ki jih ročno izdeluje in razpošilja po vsej Avstraliji in po želji tudi v Evropo (za naročilo dveh parov poštne ne računamo). Imamo v NSW največjo zalogo in izbiro vseh velikosti in raznih barv. Izdelujemo tudi vsakovrstne čevlje po naročilu (ročno delo). — Za naročbo in informacije telefonirajte (v slovenskem ali angleškem jeziku).

Handmade
CLOGS

Z naročilom
po pošti
pošljite obris noge!

SA-KLEN

Phone: (02) 699-6477

185-187 REGENT STREET, REDFERN, N.S.W. 2016

Delavnica in trgovina na istem naslovu, ne daleč od glavne sydneyjske postaje (prostora za parkiranje vedno dovolj!).

Odrto sedem dni na teden: Od poned. do petka od 8 do 5:30, ob sobotah od 8 do 12 in ob nedeljah od 10 do 4 pop.

Opali

Ogleduješ po lepem darilu, zlasti morda pred obiskom domovine?

Oglasi se pri nas: imamo bogato izbiro BRUŠENIH OPALOV in DRAGIH KAMNOV, izdelujemo pa tudi ZLATNINO in SREBRNINO po lastnih načrtih ali Vaših željah.

Ko kupujete opale, drage kamne, zlatnino, zaročne in poročne prstane . . .

OBIŠČITE NAS!

Pomenili se bomo v slovenskem jeziku!

KOVAC'S GEMS & MINERALS

291-293 WATTLETREE ROAD,
EAST MALVERN (Melbourne), 3146
Telefon: 509 1611

Upam, da bo to pismo prišlo pred izdajo nove številke Vašega mesečnika. Z iskrenimi pozdravi! – Vdani Heinz Dabernig.

REŠITEV septembrske križanke:

Vodoravno: 1. kanal; 5. leto; 8. otira; 10. lg; 11. posekano; 14. as; 15. bol; 17. kij; 19. osem; 21. amen; 23. lida; 24. ara; 25. R. I.; 27. medvedek; 31. da; 33. varno; 34. area; 35. Talia. – Navpično: 1. krpa; 2. nos; 3. atelje; 4. lik; 5. lan; 6. ti; 7. ogel; 9. Rado; 12. Oskar; 13. obed; 16. omare; 18. imam; 20. sirena; 22. nada; 24. ajda; 26. ikra; 28. Eva; 29. vrt; 30. dol; 32. ar.

Rešitev so poslali: Sestre Slomškovega doma, Francka Anžin in Marija Špilar, Jože Grilj, Marta Zrim, Ivan Lapuh, Zalika Svenšek, Ivanka Krempf, Mirjam Klemen, Lidija Čušin, Stanko Aster-Stater, Vinko Jagger, družina Plaznik, Angela Židan. – Žreb je izbral za nagrado družino Plaznik.

Mama porednemu sinku: "Ali boš priden, ali pa boš šel nocoj brez večerje spat!"

Sinko: "Kaj pa bo za večerjo, mama?"

Melbournskim rojakom je na uslugo

ZOBNI TEHNIK — DENTAL TECHNICIAN

LUBI PIRNAT

18 WRIDGWAY AVE., BURWOOD, Vic.

Telefon: 288 4159

Izdelava umetnega zobovja in vsa popravila.

Full denture service and repairs.

E. Z. OFFICE MACHINES

Zastopnik podjetij Olympia in Adler strojev se melbournskim Slovencem priporoča za prodajo novih in starih pisalnih, računskih in podobnih strojev vseh znamk. Izvršujemo vse vrste popravil!

V zalogi imamo slovenske črke CZŠ, ki jih Vaš pisalni stroj morda še nima.

EMIL ZAJC

1 Yarra Court, N. DANDENONG, Vic. 3175
Telefon: 795 6937

KDO BI VEDEL POVEDATI . . .

. . . kje je FRANC KUCHAR, doma iz Podvincev pri Ptujju. Domače skrbi, ker se že dolgo ni oglasil. Zadnjikrat je pisal iz naslova v Newtownu, N. S. W.

Bi kdo morda vedel za REZIKO KASTELIC (če se je medtem poročila, je njen priimek seveda drugačen), ki je doma iz Gaberja? Živela je menda nekje v Sydneyu. Ker ne piše domov, njene domače resno skrbi, kako je z njo.

Uredništvo bo hvaležno za kakršno koli sporočilo o gornjih dveh osebah.

SYDNEYSKIM ROJAKOM

nudi

BOLOGNA SMALLGOODS

Telefon
728 1717

7 QUEST AVE.
CARRAMAR, 2163

svže meso, kvalitetno suho meso,
raznovrstne salame in druge mesne izdelke.

Za razne priložnosti po naročilu
spečemo tudi celega prašička.

Hitra in brezplačna dostava.

Obrnite se na nas!

Priporoča se lastnik podjetja

J. & A. ŠKRABAN

BESEDNICA

(Ivanka Žabkar)

Nedopolnjene besede pomenijo:

1. vrsta kruha; 2. tuja beseda za sončni ali lunin mrk; 3. učenec višje šole; 4. zarodek, razvijajoča se rastlina; 5. studenec, naravni pritok vode; 6. iz svetega pisma znana gora; 7. vrati na koncu njive; 8. slika; 9. okenski zaslon - navojnica; 10. moško ime; 11. gozdni sadež; 12. pogosto žensko ime (pomanjševanka); 13. kazalni zaimek.

Če si našel in vstavil pravilne besede, ti bosta prva in tretja vrsta črk od zgoraj navzdol povedali zelo pomemben rek.

Rešitve pošljite do 7. novembra na uredništvo!

TUDI SKOZI STISNjene ZOBE SE DA ZBIJATI ŠALE . . .

(Temu se smejejo v Sloveniji
—pa se dajmo še mi!)

- + Največkrat je pameten tisti, ki se naredi neumnega.
- + Socialne razlike v socializmu razbijajo enoličnost.
- + Mnogo je opic na gospodarskih vejah.
- + Tovariši! Za admiranje države ni nujno, da najprej od mre gospodarstvo.
- + Za omejitev porabe porabim vsak mesec več denarja.
- + Bolj ko mahate z repom, manj je možnosti, da vam stopijo nanj.
- + Potrošnikov izdihljaj: Tovariši, mi smo delovno ljudstvo in ne salonski levil! Zato tudi ne potrebujemo laka za parkete.

1. — Ž — N
2. — K — I — — —
3. — I — A —
4. — L — C —
5. — Z — I —
6. — I — A —
7. — Z — R —
8. — O — O — —
9. — O — E — —
10. — G — R
11. — A — O — —
12. — N — C —
13. — A

+ Nekaterim organizacijam združenega dela bi morali odvzeti ta naziv. Vidimo namreč, da niso niti organizirane, niti združene in niti kaj prida delovne.

+ Mednarodne banke so naše največje bogastvo.

+ Ni dovolj pomeriti s prstom na čelo. Neumnost je treba tudi zadeti.

+ Z mletjem na sestankih ne bomo zdrobili težav.

+ Samo pod kožo smo vsi rdeči.

+ Socializem obrača — birokrat obrne.

+ Kakšen luksuz si ljudje pri nas že izmišljujejo. Hočejo, da pečemo črn kruh.

Žena: "Tone, zakaj pa vendar kar naprej zehaš, ko jaz govorim?"

Mož: "Saj ne zeham. Rad bi samo rekel, da bi me lahko vsaj enkrat pustila do besede."

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM

TOBIN BROTHERS
funeral directors

North Melbourne 189 Boundary Road, 329 6144

Malvern 1382 High Street, 509 4720

Noble Park 505 Princes Highway, 546 7860

Frankston 232 Cranbourne Road, 781 2115

Mentone 93 2460

NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA

TRENUTKI MOLKA – Misli za vsak dan leta je napisal Franc Sodja CM. Knjiga je izšla v Argentini. Vezana stane 4.– dol., broširana 3.– dol.

HOJA ZA KRISTUSOM je knjižica v obliki molitvenika, ki obsega nesmrtno spise Tomaža Kempčana. Cena lično vezani knjižici je 5.– dol.

HVALIMO GOSPODA je zbirka ljudskih cerkvenih pesmi (z notami) v obliki molitvenika. Dodane so tudi stalne mašne in druge molitve. Cena 5.– dol. Ista pesmarica v skrajšani obliki (tiskana v Avstraliji) stane 2.– dol.

KRISTJAN MOLI je naslov najnovejšega molitvenika, ki je izšel lani v Ljubljani in ima 305 strani. V belih, rdečih ali temnomodrih trdih platnicah. Cena je 5.– dol.

SHEPHERD OF THE WILDERNESS – Angleški življenjepis misijonarja Baraga v žepni izdaji. Spisal Bernard J. Lambert. Cena 2.– dol.

MEN WHO BUILT THE SNOWY – O življenju fantov, ki so gradili Snowy Mountains projekt, napisal v angleščini Ivan Kobal. Cena 8.– dol.

THE ORCHARD – Dore Sluga, povojni emigrant, v angleščini opisuje doživljanje vojne in revolucije v Sloveniji ter povojno begunsko pot mladega fanta v svet. Vredno branje tu rojenim slovenskega rodu. – Cena 6.– dol.

SLOVENIA LAND OF MY JOY AND MY SORROW – Vlado Kozina, slovenski duhovnik v ZDA, v angleščini živo opisuje, kako je kot mlad študent–bogoslovec doživljal grozote revolucije v Sloveniji. – Cena 9.– dol.

THE GLIMMER OF HOPE (Svit upanja) – Izšla je v angleškem jeziku v samozaložbi pisca Jožeta Komidarja, N. S. W. Obsega spomine na Loško dolino v času revolucije in razmišljanja o komunizmu. – Cena 6.– dol.

MOHORJEVKE 1983: CELOVŠKE 14.–, GORIŠKE pa so že pošle.

SLOVENIAN HERITAGE (Vol. I) – Zbral in uredil dr. E. Gobetz, izdal pa Slovenian Research Center of America. V angleščini pisana knjiga o slovenskih dosegih v svetu, 642 strani večjega formata, trdo vezana. Vredno branje zlasti mlademu rodu med nami. – Cena 18.– dolarjev.

Naj omenim, da poštnina v ceni NI vključena!

SLOVENSKO-AVSTRALSKO DRUŠTVO CANBERRA Inc.

pozdravlja vse rojake
in bralce MISLI
s prisrčnim vabilom:
**KADAR SE MUDITE
V CANBERRI,
OBIŠČITE NAS!**

Vsem rojakom in njih prijateljem sporočamo: naš DOM, poznan pod imenom TRIGLAV, na Irving Street, PHILLIP (CANBERRA), A.C.T., je odprt gostom vsak dan (vključno sobot, nedelj in praznikov, razen velikega petka in večera božične vigiliije) od 11.45 a.m. do 11.45 ure p.m.

Nuđimo številne slovenske pijače, naša kuhinja pa servira okusno domače pripravljeno hrano vsak dan od petih popoldan do desetih zvečer, na nedelje in praznike pa že od dvanajste ure dalje.

Tudi Vam bo pri nas vselej kdo na razpolago za razne informacije o Canberri in okolici.

KADAR SE MUDITE V CANBERRI: DOBRODOŠLI V SLOVENSKEM DOMU!

Naša telefonska številka: (062) 82 1083.

VAŠA DOMAČA
TURISTIČNA
AGENCIJA

DONVALE TRAVEL

1042—1044 Doncaster Road,
EAST DONCASTER, Victoria 3109

Telefon: 842 5666

(vse ure)

*Vabimo Vas, da obiščete našo pisarno, ki ima lastni prostor za parkiranje
Pokličite nas in ako Vam je ugodnejše, PRIDEMO TUDI NA VAŠ DOM.*

Z nasveti pri načrtovanju in pri urejevanju Vašega potovanja po Avstraliji ali preko morja
(pri nabavi potnih listov, viz, raznih drugih dokumentov, finančnega posojila,
zavarovanja, fotografij za potne liste . . .)

VAM JE NA USLUGO

ERIC IVAN GREGORICH

DONVALE TRAVEL

1042—1044 Doncaster Road, EAST DONCASTER, Victoria 3109

Telefon: 842 5666 (vse ure!)

Ime GREGORICH je med viktorijskimi rojaki že od leta 1952 dobro poznano
in na uslugo vsem, ki se odpravljajo na potovanje.

PARI, KI NAČRTUJETE POROČNO POTOVANJE, STOPITE V ZVEZO Z NAMI!
UREJAMO TUDI POTOVANJA PO AVSTRALIJI, V NOVO ZELANDIJO,
BALI, SINGAPUR, HONGKONG,
ZDRUŽENE DRŽAVE AMERIŠKE, KANADO
TER SEVEDA KAMOR KOLI V EVROPO IN NA VSE STRANI SVETA.

Ne pozabite ime ERIC IVAN GREGORICH!

Priporočamo se in Vas ne bomo razočarali!